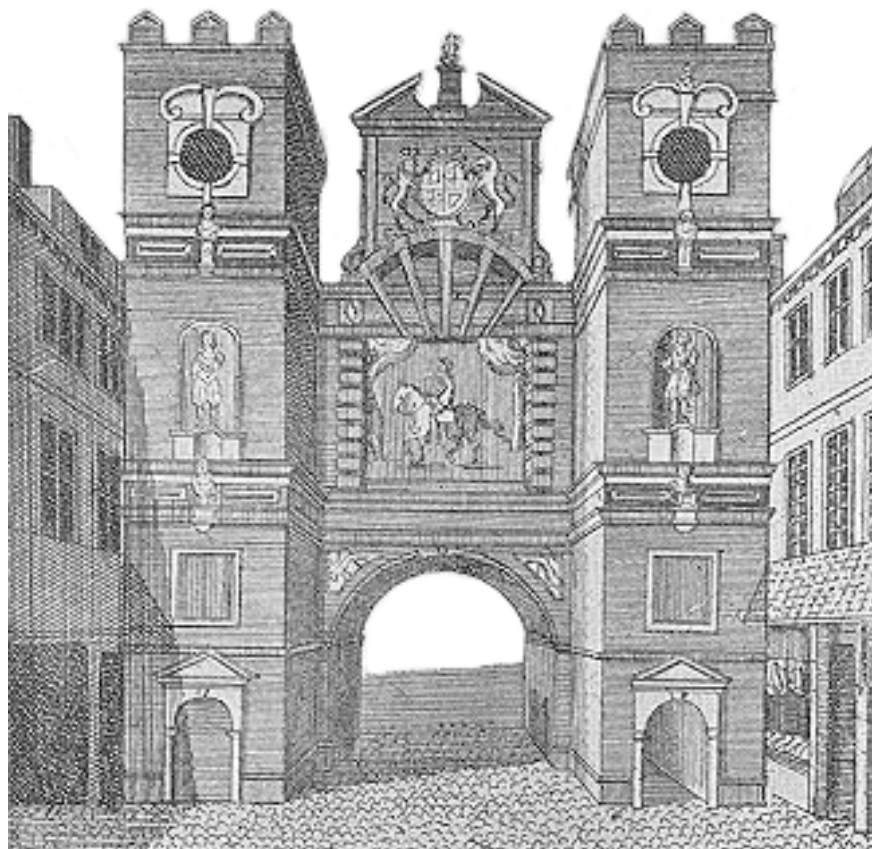

“Så skal kongen gå til sin trone, og blive løftet op i den af ærkebiskopper og biskopper, og ærkebiskoppen, der står foran kongen, skal sige:

“Stå fast, og holdt fast ved det sæde og den kongelige og kejserlige værdigheds tilstand, som på denne dag bliver givet til dig, *i den Almægtige Guds Navn og Autoritet...* Og Gud Herren den Almægtige, hvis præster vi er, og tjenere for Hans mysterier, grundfæst din trone i retfærdighed, at den må stå fast altid, som solen for Ham, og som det trofaste vidne i himlen. Amen.” (Fra den officielle kroningsbog.) (s. 106-107)

Ida M. Ferguson citerer i sin bog *Lifting Up an Ensign to the Nations* fra kapitel 17 i *Old and New London*, angående James I.'s kroning:

Aldersgate

“Kong James kom ind i London ved Gate of the Elders... Aldersgate, der er ikke længere nogen porthvælvning og port dér, alle Londons porte er blevet fjernet: Aldersgate i 1761; men en bronzereplika af hvælvingen som nu beskrives kan stadig ses ved porten til St. Botolph's Churchyard, lige ved siden af Aldersgate Street.

“Over hvælvingen ved sejlløbet rejste Londons myndigheder to figurer mod

nord, i den retning kong James ville komme. Figurerne var profeterne Samuel og Jeremias, og under hver af dem er en bibelsk deklaration: under Samuels ord var:

‘...Samuel sagde til hele Israel: Jeg har nu føjet jer i alt, hvad I har forlangt af mig, og ladet jer få en konge’.¹⁰⁴ [Israels første konge: Saul.]

Under Jeremias var ordene:

‘Så skal konger og stormænd, der sidder på Davids trone, og som har heste og vogne, gå gennem denne bys porte, både de selv og deres stormænd, judæerne og Jerusalems indbyggere, og denne by skal være beboet til evig tid’.¹⁰⁵ (s. 84)

[Er det blot en tilfældighed, at statuerne af profeterne Samuel (der var den første, der gav Israel en konge af Guds beskikkelse) og Jeremias (der ved Guds beskikkelse overførte denne trone til de britiske øer) var symbolsk involverede i selve kroningsprocessen af Storbritanniens konger—specielt i deres genforening under James?]

Hvad angår, at Storbritannien skulle være “de fjerne øer” som beskrevet i Bibelen, siger John D. Baldwin, A.M., i sin *Pre-historic Nations* (1869; Harper & Brothers), at i de gamle sanskritbøger bliver de *britiske øer* refereret til som “de hellige øer i vest” og blev anset som den Mægtiges bolig, og “de mægtiges” hjem. (s. 379)

Connon beretter om en oplevelse, en engelsk præst havde i Køln:

“[Præsten Glover spurgte rabbineren] om han ville skrive ordet ‘England’ på hebraisk... Hebraisk skrives fra højre mod venstre, og Mr. Glover forventede... at rabbineren ville skrive England bagvendt, begynde med et *D* på hebraisk og afslutte med et *E*, men... han skrev det fra højre mod venstre *Mih-Iia*, udtalt *Yaii-Yaiim*, den selv samme hebraiske vending anvendt af Esajas, som vi oversætter som ‘havets fjerne øer’... [og tilføjede] Når vi taler om et Forenet Kongerige, siger vi *Yaii-Yaiim*, stavet som *Aii-H’Im*. Ingen veluddannet jøde ville skrive denne betydning på nogen anden måde”. (*Documents of Destiny*, s. 112) (Mine parenteser.)

Beviserne taler for, at Kristus Selv grundlagde den tidlige kirke i Storbritannien i de første år, mellem Hans tidlige barndom og Hans tjeneste som beskrevet i Bibelen—perioden om hvilken Bibelen ikke nævner noget. Der eksisterer større bevisbyrde

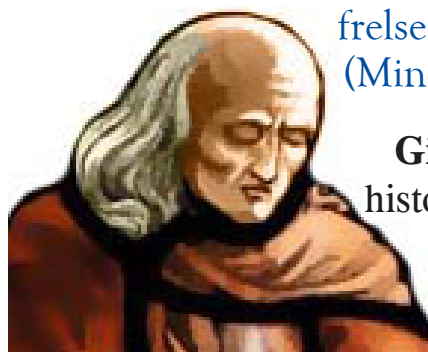
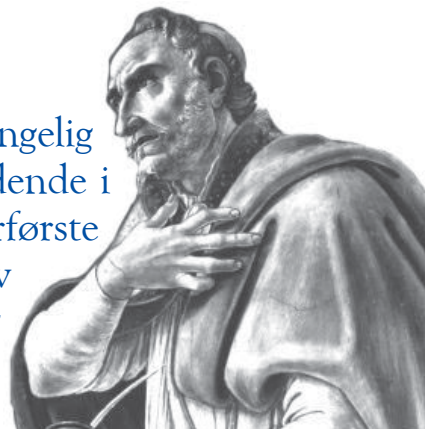
¹⁰⁴ 1. Samuel 12:1.

¹⁰⁵ Jeremias 17:25.

for, at Josef af Arimatæa¹⁰⁶ og en håndfuld disciple, Maria Kristi moder, og andre, vandrede til Storbritannien og styrkede kirken. Sankt Andreas blev biskop (og skytshelgen) for Skotland. Apostlen Paulus rejste i sine missionærrejser til Storbritannien. Der er talrige andre veldokumenterede bøger om dette emne. En af de bedste er *The Drama of the Lost Disciples* (1961) af George F. Jowett. Et par historiske kendsgerninger nævnes her:

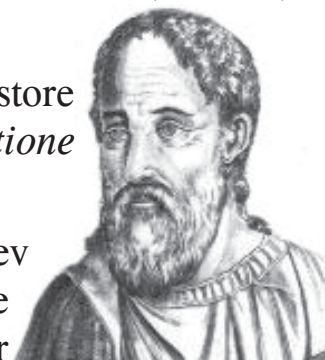
Sankt Augustin skriver i 600 e.Kr.,

“I Storbritanniens vestlige egne er der en bestemt kongelig ø med stor udstrækning, omgivet af vand, overvældende i naturlig skønhed og livets nødvendigheder. I de allerførste katolske (universelle) love, da Gud skabte dem, blev der grundlagt en kirke, ikke opbygget ved menneskelig kunst, *men ved Selve Kristi hænder, for Hans folks frelse*”. (Spelman, *Concelia*, s. 5) (Mine fremhævelser og parenteser.)

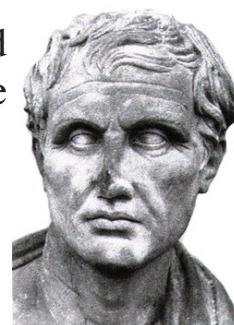
Gildas (Albanicus) den Vise (425-512 e.Kr.), en britisk historiker, skrev: “Kristus, den sande Sol, frembød Sit lys, kundskaben om Sine forskrifter, til vor ø i det sidste år... af kejser Tiberius.” (*De Excidio Britanniae*, sec. 8, s. 25). (Mine parenteser.)

Eusebius (260-340 e.Kr.): “Apostlen [Paulus] passerede det store ocean til øerne kaldt de britanniske øer.” (*De Demonstratione Evangelii*, Lib. III) (Mine parenteser.)

William af Malmesbury (1080-1143 e.Kr.) blev spurgt af munke fra Glastonbury, om han ville skrive deres historie. Han skrev, at efter Kristi korsfæstelse og opstandelse, ankom Josef af Arimatæa med 11 missionærer fra det hellige land, og kongen gav dem 12 stykker land. (*De Antiquitate Glastoniae*, kapitel 1).

Polydore Vergil (1470-1555): “Storbritannien blev, delvist ved Josef af Arimatæa... det første af alle kongeriger til at modtage evangeliet.” (Lib. II)

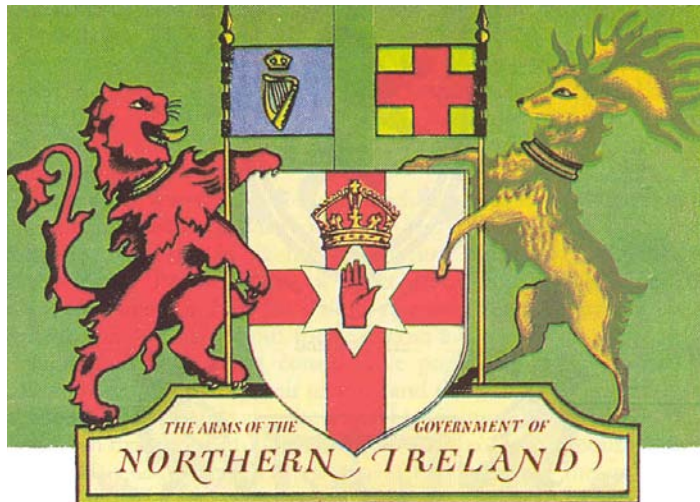

¹⁰⁶ —Kristi onkel, en velhavende tinhandler. Storbritannien var i oldtiden kendt som *Cassiterides*: “Tin-øerne”.

Irland

Northern Ireland

Ireland

Northern Ireland

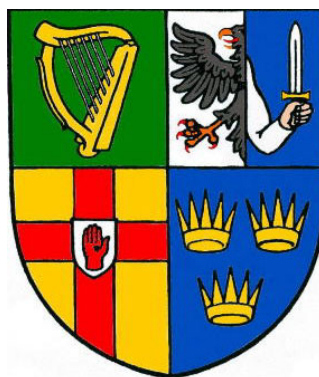
Ireland

Antrim County

Ballina County

Athlone

Kilkenny

2de Nationale Wapens van Ierland
(representing die 4 Ierse Provinsie van:
Leinster, Connaught, Ulster, and Munster)

Nordirlands nationale våbenskjold indeholder en løve, en hjort, Davids harpe, Ulsters røde hånd¹⁰⁷ og Irlands skytshelgens, Sankt Patricks, flag.

Oldirske manuskripter giver meget information angående Tuatha dé Danaan. To rigtig gode værker om oldirsk historie er *The General History of Ireland*† (1620) af Geoffrey Keating (oversat af Dermo'd O'Connor, 1841; to bind i én udgave) og *Annale Rioghachta Eireann* (1636) af The Four Masters (første komplette oversættelse (1851) som *The Annals of (the Kingdom) of Ireland* af John O'Donovan). Disse ældgamle historier beskriver, at danna'erne og mileserne¹⁰⁸ var af den samme race og ankom til Irland i forskellige bølger fra Grækenland, fra Gotland (nær Euxine

¹⁰⁷ —sædvanligvis med et rødt bånd omkring håndledet eller et rødt reb omkring hånden, et symbol for den røde tråd snoet rundt om Judas søn, Zera (1. Mose 38:28-30).

¹⁰⁸ —der også kaldes *gadelere*; hvis banner var en død slange på Mose stav (Haberman; s. 119).

[Sortehavet]) og fra Skytien (nær Euxine og Det Kaspiske Hav). Vandringer af fönikere og andre folk på vej ud ad Egypten beskrives også. Keating erklærer, at dannan'erne vandrede før mileserne, idet de forlod Grækenland efter et slag med assyrerne, og ankom til Irland via Danmark og Norge (s. 40). Mileserne kom til Irland fra Skytien via Spanien.¹⁰⁹ The Four Masters indikerer, at dannan'erne ankom til Irland ca. 1200 f.Kr., og at mileserne ankom ca. 1000 f.Kr. (s. 123).

Lang tid før Israel blev erobret og deporteret, var rester af adskillige af stammerne allerede begyndt at vandre, af forskellige årsager. Danitterne havde forladt Israels land, fordi de følte sig trængt inde i det land, der var givet til dem (Dommerne 18). Endvidere var Dans stamme en opdagelsesivrig stamme, og sejlede over hele verden med fönikerne (der var hebræere og muligvis efterkommere af Dans stamme selv).

Den anerkendte naturforsker, statsmand og opdagelsesrejsende **baron Alexander von Humboldt** (1769-1859) (hvis videnskabelige rejser lagde fundamentet for videnskaberne fysisk geografi og meteorologi) anså grækerne for at være israelitter, og han var overbevist om, at Irlands tidligste indbyggere var rene hebræere, og at de fleste af dem kom til Irland via Spanien fra Grækenland. Humboldt erklærer, at når grækerne anvendte ordet "fönikere", talte de også om israelitterne som en del af disse folk.

Hvis dannan'erne ankom til Irland ca. 1200 f.Kr., ville dette have været omkring 85 år efter et stort slag, hvori flere profetier blev fremsat angående forskellige af Israels stammer. En af disse profetier var, "...og hvorfor blev Dan ved Skibene?" (Dommerne 5:17, 1871-ovs.), og sejlede således over hele verden. Endnu mere oplysende i kendsgerningen afsløret af Farley Mowat i sin *The Farfarers: Before the Norse* (2000),

"...det var en oldtidsskik at omdanne skibe, der havde udtjent deres tid på havet, til dette endelige formål [med at placere dem med skroget på hovedet, for at gøre dem til lader og huse]. 'Mange shetlændere... var undfanget, havde levet og var døde under en båd'." (s. 12). (Mine parenteser og fremhævelser.)

Moses profeterede også omkring Dans store færd: "**Om Dan sagde han: Dan er en løveunge, han springer frem fra Bashan.**" (5. Mose 33:20)

[Løveunger er meget opdagelsessyge og bevæger sig hele tiden.]

¹⁰⁹ Ingersoll erklærer også, at stammerne Dan (dannane) og Simeon (simonii) kom til Irland, Skotland og Wales. Størstedelen af Simeon forblev sandsynligvis i Spanien med resten af Zera-Juda.

Hvis mileserne ankom ca. 1000 f.Kr., ville dette have været omkring tiden for kong David, og omkring 70 år efter, at Israel blev opdelt i to kongeriger efter Salomos død.

[Kong Salomo var den mest vise mand, der nogen sinde levede; han begik imidlertid mange frygtelige fejltagelser, når han fulgte kødets lyster, nærmere end at søge at tilfredse Gud. Salomo beskattede israelitterne meget svært. Hans søn, *Rehabeam* planlagde at *forøge* skatterne—*imod* de vise råd fra sine gamle rådgivere. Eftersom Israel allerede havde en flåde (1. Konge 9:26-27; 10:11, 22), er det muligt, at nogle israelitter blev utilfredse med deres lands regering, og forlod det før tingene blev værre—ligesom puritanerne forlod Storbritannien og rejste til Holland og Amerika for at fly forfølgelse; ligesom mange mennesker forlod Rusland før den bolsjevikiske revolution; ligesom mange mennesker er flygtet fra Hong Kong, da de ved, at britisk herredømme, fred og sikkerhed er forbi. Mange hvide er igennem et årti flygtet fra afrikanske nationer, som barbariet nærmede sig.]

Keating erklærer, at danna'erne og mileserne talte samme sprog. Gawler refererer til kilder, der indikerer, at dette sprog, gællisk eller rent irsk (erse), som talt helt op til 1700-tallet, var identisk med hebraisk (der var identisk med fønikisk). Gawler citerer endvidere en afslørende udtalelse fra *Phoenician Ireland*† (*Ibernia Phoenicia, seu Phoenicum in Ibernia incolatus, ex ejus priscarum coloniarum nominibus, et idololatrigo cultu demonstratio, Auctore Doctore Joachimio Laurentio Villanueva*) af **Joaquin Lorenzo Villanueva** (1757-1837), som oversat af Henry O'Brien (1831, Dublin, s. 184). Villanueva berettede,

“Jeg erindrer, at det fønikiske sprog kan findes i ordet *danihain*, der tilkendegiver bemærkelsesværdige, generøse, ædle, eller nærmere Danirfor Danani, eller Danita, *indbyggerne af byen Dan ved foden af Lebanus-bjerget, stedet, hvor fønikerne [israelitterne] tilbad det støbte billede, som Mika havde givet dem, og dér, hvor Jeroboam rejste guldkalven*”. (Dommerne 18:22-31) (Gawler, s. 31) (Mine understregninger og parenteser.) (Se også Dommerne 17 og 1. Konge 14).

Professor C.A.L. Totten beretter i sin bog *Our Race* (ca. 1896), at den eminente irske historiker og oldtidsforsker oberst Charles Vallancey (1721-1812), baseret på konkrete beviser (som beskrevet i hans bog *An Essay on the Antiquity of the Irish*

Language, 1772), var overbevist om, at irsk og punisk¹¹⁰ var det selv samme sprog, eller muligvis var grene af det samme sprog, idet de havde samme oprindelse i en fælles modertunge.

[Selv om hans navn næsten er blevet slettet fra det moderne æras historieskrivning, var Vallanceys opdagelse og decifring af hvad, der er blevet kendt som *Ogam*-skriften, ifølge Barry Fell, “fantastisk”. Fell gik så langt som at sige, at “Han var den første i en lang række lingvister, der har været ansvarlige for næsten hver eneste større decifring i arkæologien” (*America B.C.* (1976), s. 11). **Charles Vallancey** fortsatte med at blive brigade-general og Irlands øverste ingeniør.]

Haberman erklærer, at mileserne (gadelerne) var af Judas stamme og udgjorde Irlands aristokrati. Han viser også, at de skotske og irsk-gælliske, såvel som walisisk og manx, er grene af det fønikisk/hebraiske sprog.¹¹¹ Haberman erklærer endvidere, “Det er slående... at et af oldtidens navne for Irland skulle være ‘Leagael’, eller på hebraisk, et stammende folk, dobbeltordet repræsenteret fra venstre til højre på fønikisk og fra højre til venstre på hebraisk”. (s. 120)

The Four Masters erklærer også, at Cuath di Dannan gav Irland navnet *Inis Fail* (Skæbnesøen), i forbindelse med Lia-Fail (Skæbnesstenen)—den bemærkelsesværdige sten de bragte med sig. *Spejlkvaliteten* af et ord repræsenteret ved begge sprog kan atter findes i ordet *Liafail*.

Haberman beretter, idet han citerer den irske historiker O’Halloran (antageligt Sylvester O’Halloran (1728-1807), æresmedlem af The Royal College of Surgeons, Irland, fra hans bøger *Complete History of Ireland, An Introduction to and an History of Ireland* eller *Ierne Defended*), om en oldirsk lov, der bestemte, hvor mange farver en persons klædning måtte have, afhængigt af hans kaste eller status:

“Her finder vi atter bevis for en afstamning fra Josef, hvis fader gjorde ham en

¹¹⁰ Punisk var Kartagos fønikiske dialekt. I *Our Race* erklærer Totten, at kartageserne, der næsten ødelagde Rom, var israelitter af Dans og Judas stammer (muligvis blandet med andre semitter). DeBurgh* berettede i *The Ancient World*, at fønikerne var semitter (s. 26). [*Formodentlig William George De Burgh (1866-1943), *Legacy of the Ancient World* (1924).]

¹¹¹ For videre beviser for, at de keltiske sprog er identiske med hebraisk, se **Tillæg E**, og *Why Did God Create Other Races? And The Theocentric, Scientific Evolution of the Modern Nations and Languages of Israel* (now expanded and retitled, *God’s Plan For Mankind*) af Balaicius/ Sacred Truth Ministries.

lang ærmekjortel [KJV: en kjortel af mange farver¹¹²]... Sandsynligvis havde den kjortel, hvis farver de skotske klaner blev kendt fra hinanden, sin oprindelse i Josefs ærmekjortel af mange farver”. (s. 116)

Haberman refererer også til Vallancey, der indikerer, at der var *præster af On*¹¹³ i Irland; at Irlands oldbrønde blev anset for hellige til minde om den brønd, som Josefs brødre kastede ham i (før de solgte ham til slaveri, som førte ham til Egypten) (1. Mose 37:24-28); og at de oldirske stencirkler oprindeligt blev kaldt for *Bothals* til minde om den stenstøtte, som Jakob lavede, og som han kaldte for *Betel*, der betyder “Guds hus” (1. Mose 28:18, 19) (s. 116).

Connon beretter introduktionen af et oldtidsdigt fra et kongeligt irsk akademisk bibliotek, “Kongerne af Eibhair-racen” (Eber, forfader til Abraham):

“Anvendelsen af *Armes* og *Escouchions* [familievåbenskjolde] er i oldtiden overholdt af de irske som en imitation af Israels børn, der begyndte at bruge dem i Egypten (på hvilken tid forfaderen til de irske, kaldt Gaoidhil, eller Gathyelus dér levede), hvilke våbenskjold, mens at israelitterne i deres vandring gennem Det Røde Hav, under Mose ledelse, bar i flere bannere. Der var tolv stammer, og hver stamme havde et vist antal mænd under sin kommando med adskilte bannere og våbenskjold; så følger en liste af Israels bannere, af hvilke vi er interesserede i to af dem, nemlig Juda—en løve, og Josef—en tyr”. (*Documents of Destiny*, s. 106) (Mine parenteser)

Et af **Irlands** ældste navne er ***Erinn***. En af Efraims sønner var *Eran*, der var fader til en hel klan kaldet *eranitterne* (4. Mose 26:36-37). I *British History Traced...* beretter Roberts, at den spansk-fødte romerske geograf Pomponius Mela (50 e.Kr.) hævdede (i sin *De Situ Orbis...*, oversat til engelsk som *The Cosmographer* (1585) af Arthur Golding), at nogle af de tidligste af Irlands indbyggere var “jøder” [sic, israelitter], og gav navnet *Eran* til landet.

The Book of Armagh, de oldirske krønikker fra det tidlige 800-tal e.Kr., har et symbol for hvert af evangelierne: en *mand* for Matthæus, en *løve* for Markus, en *okse* for Lukas og en *ørn* for Johannes. Disse er symbolerne for Israels fire brigader (Ezekiel 1:5-20; 8:15; 9:4; 10:6, 18, 20-22; Åbenbaringen 4:7; 7:11; 14:3; 15:7; 19:4). Dette er også symbolerne for evangelierne i den latinske Vulgata-Bibel (ca.

¹¹² O.a.: Om Josefs “lange ærmekjortel” i danske Bibeler.

¹¹³ Mens han var i Egypten, giftede Josef sig med Asenat, datter af *præsten i On* (en ren adamit, semit og muligvis endog hebræer), der fødte ham Efraim og Manasse (**1. Mose 41:45**).

400 e.Kr.). Andre oldtidsbøger (ca. 600-1000 e.Kr.), såsom *The Books of Durrow*, *Lindisfarne*, *Kells* og *Cathach*, indeholder også oversættelser af den latinske Vulgata til walisisk, keltisk, irsk og skotsk-gællisk, og indeholder de samme symboler. Er det blot en tilfældighed, at de europæiske folks historiske beretninger er blevet kaldt for *The Irish Chronicles*, *the Anglo-Saxon Chronicles*, *the Chronicles of the Kings of Britain*, o.s.v., ligesom at israelitterne også benævnte deres historiebøger, som anført i Det Gamle Testamente?

[Se 1. Konge 14:19; 2. Konge 14:28; 15:31].

Skotland

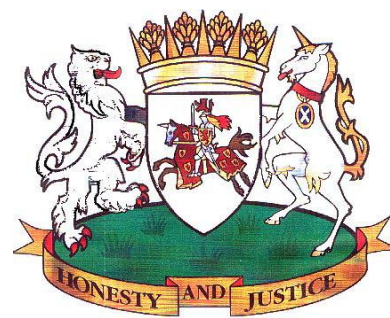
Duncannon

Sterling Council

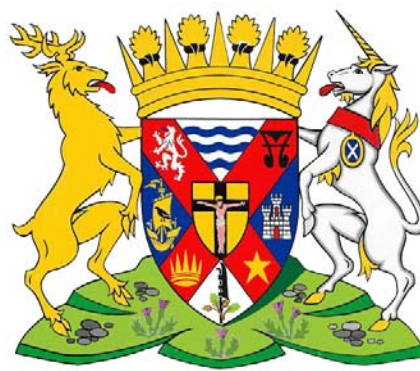
Dumfriesshire en Galloway Councils

Fife (Old Principality)

Perth en Kinross Councils

Highlands Council

Shetland Eilande Council

Skotlands nationale våbenskjold har 2 enhjørninger og 3* løver, tjørne, kæder og skytshelgenen Sankt Andreas' flag. Det latinske motto over våbenskjoldet læser *In Defens*, og betyder "Til Forsvar"; det latinske motto nedenfor læser *Nemo Me Impune Lacessit*, og betyder "Ingen angriber mig ustraffet". Dette kan hentyde til Guds løfte til Israel,

[*symboliserer Treenigheden?: løven på flaget repræsenterer Helligånden (vinden)?]

"...den, der forbander dig, vil jeg forbande... Intet våben, der dannes imod dig, skal nå sit mål; Hver tunge, der rejser sig mod dig, skal du dømme skyldig i retten. Sådan er Herrens tjeneres lod, deres retfærdighed kommer fra mig, siger Herren. ...Hvem vil anklage Guds udvalgte? Gud gør retfærdig." (1. Mose 12:3; Esajas 54:17; Romerne 8:33)

Gawler citerer en fodnote af Owen Connellen i (den første engelske oversættelse (1846) af den anden del af) *The Annals of Ireland* af The Four Masters, der indikerer, at Skotlands konger og Huset Stewart stammede fra de irske milesere. (s. 32)

Ifølge *The Scottish Declaration of Independence* (1983) af E. Raymond Capt, M.A., A.I.A., F.S.A., Scot., er Skotlands mest dyrebare ejendom den uafhængighedserklæring, kendt som *The Declaration of Arbroath*. Den blev skrevet til pave Johannes XXII den 6. april, 1320, på befaling af kong Robert af Skotland (Robert de Brus [the Bruce], den syvende Lord af Annandale) af Bernard de Linton, abbed af Aberbrothick, og bekræftet af 25 medlemmer af det skotske rige i parlamentet, der satte deres respektive adelssegl på den. Brevet beskriver kong Robert, der forsøgte at befri sit folk og arv fra fjendens hænder: Robert “rejste sig som en anden Josva eller Makkabæer¹¹⁴, og gik frimodigt gennem slid og udmattelse, sult og fare.” (Mine fremhævelser.) Tænk over det følgende vidnesbyrd om oldtidens skotter, fra Arbroath-deklarationen (1320):

“Helligste Fader og Herre, vi ved, og fra de gamles krønikker og bøger finder vi, at andre berømte nationer end vor egen, skotterne, også er blevet benådede med vidt berømt ry. De vandrede fra *Storskytien* ved vej ad Det Tyrrenske Hav og Herkules Søjler, og boede lang tid i Spanien blandt de mest vilde stammer, men *intetsteds kunne de blive undertvunget af nogen race*, ligegyldig hvor barbarisk. Derfra kom, *tolv hundrede år efter, at Israels børn krydsede Rødehavet*, til deres hjem i Vest, hvor de stadig bor i dag... I deres kongerige har der hersket et hundrede og tretten konger af deres egen kongefamilie, og linien er ikke blevet brudt af en eneste udlænding... Disse folks høje kvaliteter og fortjenester blev ikke manifesteret på anden måde, ud over at vinde herlighed fra dette: at kongernes Konge og herrernes Herre, **vor Herre Jesus Kristus**, efter *Sin lidelse og opstandelse kaldte på dem*, selv om de havde slået sig ned i jordens fjerneste egne, *som de første til Sin hellige tro*. Han ville heller ikke have bekræftet dem i troen ved nogen anden end den første af Sine apostle i kald—selv om han blot var anden eller tredje i rang—den mest blide Sankt Andreas, den velsignede Peters broder, og ønskede at beholde ham

¹¹⁴ —en meget tapper ypperstepræst i Israel, der befriede israelitterne fra undertrykkelsen i det andet århundrede f.Kr. Detaljeret beskrevet i Apokryferne og Josefus, og hans familie var den sidste af de sande israelitiske præster i Palæstinas land—resten var edomitiske tronranere.

som deres skytshelgen for evigt". (s. 23) (Mine understregninger.)

Et par år før denne erklæring, lige før et slag mod de erobrende undertrykkere, på søndag morgen den 24. juni, 1314, talte kong Robert til sine mænd:

"For os må Herrens navn være håbet på sejr i dette slag. Denne dag er en jubels dag... Med vor Herre Jesus Kristus som vor anfører, Sankt Andreas og martyren Sankt Thomas, skal vi i dag kæmpe med Skotlands helgener for deres lands og nations ære". (s. 16)

Fire år efter denne erklæring fødte kong Roberts konge ham en søn: David.

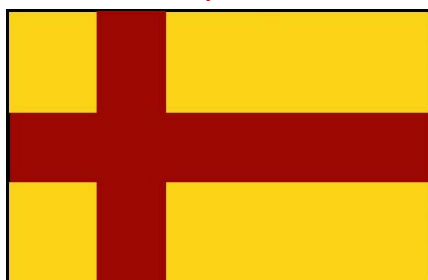

Robert "the Bruce"

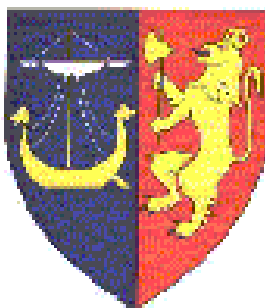
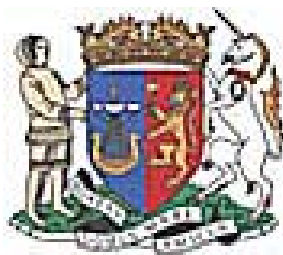
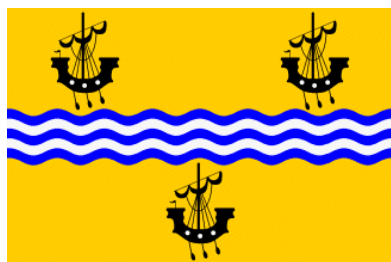
Hebrides Islands

Orkney Islands

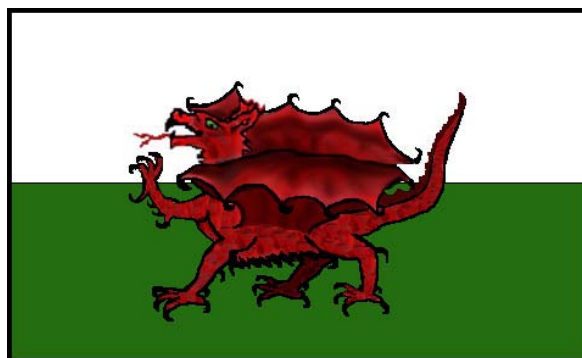
Shetland Islands

Wales

Welwynh

Cardiff

Glyndwr

Cumbria

Dyfed

Dragens symbol kan dateres 2000 år tilbage. W.H. Bennett, F.R.G.S., indikerer imidlertid i *Symbols of Our Celto-Saxon Heritage* (1976), at dette oprindelige symbol var en rød oprejst løve, men senere blev ændret til en rød hvilende drage (s. 169). Oldtidens walisiske silureres konge blev kaldt for *The Pendragon*, som betyder overdragen; dragesymbolet er taget fra denne titel. Dragen synes at være et *hybridsymbol*, der kombinerer løven, ørnen og slangen. Slangen er et symbol på visdom—men typisk mørk visdom. Kristus instruerede Sine disciple: **“Vær derfor snilde som slanger og enfoldige som duer.”** (Matthæus 10:16) Løven og dragen er tæt forbundede i Skriften, og muligvis ombyttelige (Salme 91:13). Slangen er primært et symbol på Dans stamme: Gud sagde, at Dan ville være *dommer* (hersker) over hele Israel (1. Mose 49:16,17). [O.a.: engelsk oversættelse: *dommer*; i den danske oversættelse: **“Dan skaffer sit folk ret”.**] Løven, et symbol på magt, er også Judas stammes hovedsymbol—kongestammen. Det er muligt, at dragens hybridsymbol symboliserer en *speciel forening* af Dans og Judas stammer. Gud erklærede, at Juda var et løve, og at scepteret (den herskende autoritet) ikke ville vige fra Juda, ej heller staven fra hans fødder, før Kristus vender tilbage (1. Mose 49:8-10). Det er sandsynligt, at *Dan* er denne “stav” mellem Judas fødder (udvalgt til autoritet under

Juda). Benjamins stamme var også tæt forbundet med Judas stamme (som vi skal se, når vi diskuterer Island). *Juda og Benjamin* skulle være tæt forbundne, ligesom *Juda og Dan* var, derfor ville Benjamin og Dan *nødvendigtvis også være* tæt forbundede. Wilhelm Erobreren stadfæstede med sine normanner¹¹⁵ *Danelagen* til England, den danske lov indført i England af kong Knud den Store i 1013. Fra denne Danelagen (baseret på de 10 bud) stammer den engelske almindelige lov. Den amerikansk almindelige lov er blevet formuleret herfra. Således har Dan skaffet ret i Israel: thi vore nationer er blevet grundlagt på Danelagen.

[Det bør bemærkes, at slangen bruges i en speciel sammenhæng i europæiske heraldik, for slangen er også symbolet for den *okkulte verden* og de fleste falske religioner i deres ondskabsfulde stræben efter magt, mørk viden og falsk visdom.]

Dragesymbolet *kan også* være en rest af et større symbol, som findes i andre europæiske nationers våbenskjolde—en rest af Sankt George¹¹⁶ på en hvid hest, der dræber dragen med en lanse, spyd eller sværd. Dette repræsenterer naturligvis Satan, den gamle drage, Djævelen (Åbenbaringen 20:2). Denne historie kan også findes i den oldengelske saga, *Beowulf*. Dette symbol for Sankt George, der dræber dragen, kan findes i våbenskjoldene for visse provinser fra det oprindelige russiske czar-dømme, og adskillige byer i Litauen. Måske er slangen en rest af kobberslangen, som Gud bød Moses at sætte på en stang (4. Mose 21:8), og den ville synes at flyve, når den blev pakket om en pæl og hejst op i luften. Skriften afslører, at denne slange på pælen, af alle tænkelige ting, var en type på *Kristus* (Johannes 3:14). Skriften viser os også, hvordan israelitterne *korrumperede* ting, som Gud havde tiltænkt for vort bedste (2. Konge 18:4; 2. Mose 32:2-4; Mose legeme blev endog begravet et hemmeligt sted, så folket ikke ville grave det op og tilbede det). Oldirske og—engelske beretninger indikerer, at denne Arons stav blev taget til de britiske øer, hvor den blev plantet, slog rod og voksede op. Som vi allerede så, var et af symbolerne for de tidlige irere nemlig Mose stav med slangen.

Zera-Judas linie grundlagde Romerriget og byen Troja, og blev så flyttet til de britiske øer, og grundlagde byen London, som først blev kaldt for Caer Troy eller Ny Troja, senere Londonium, og endelig London. Den walisiske bardiske litteratur beretter:

¹¹⁵ Normannerne (nordboerne) var vikinger, primært nordmænd, danskere og islændinge. Efter normannernes ankomst, oplevede England ikke blot den "fine justering" af den engelske lov til Danelagen (som introducerede en jury, baseret på tallet 12), men de oplevede også en vækkelse i lærdom og en genfødsel af åndelig iver.

¹¹⁶ Det bør pointeres, at historierne om Sankt George og kong Arthur ikke blot er legender. [Se *Saint George* (1909) af E.O. Gordon.] Arthur selv stammede fra Josef af Arimatæa, Kristi onkel. (Se *The Pedigree of Arthur* (1971) af sir Ian Stuart-Knill, udgivet af Kingdom Revival Crusade (England).]

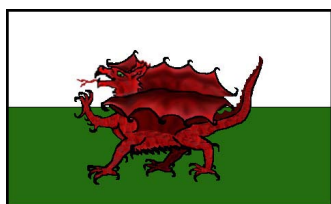
“Og da Brutus var færdig med at bygge byen og havde befæstet dens mure og borge, indviede han dem... lavede uafvigelige love for regeringen af dem, der skulle bo der fredeligt, og han satte beskyttelse om byen og gav den privilegium. På denne tid herskede præsten Beli [Eli] i Judæa, og pagtens ark var i fangenskab hos filistrene” [ca. 1050 f.Kr.]. [*The Welsh Bruts*, fra *Prehistoric London* (1914) af E.O. Gordon). (Mine fremhævelser.)

Brigade-general George N. Wilson beretter i sin *Coincidences: Pointers to Our Heritage* (ca. 1960):

“Caswells* *History of England* erklærer, “Druidiske ritualer og ceremonier var næsten identiske med mosaiske ritualer.’ Og, ‘hoved (ypperste) druiden og den israelitiske ypperstepræst var *iklædt meget ens*—sågar domsbrystpladen med de tolv sten, der repræsenterer Israels stammer, og det Hellige Navn [Jahve] på hovedbeklædningen.’ Charles Hubert (1825 e.Kr.) skriver i sin *Religions of Britain*, ‘ligheden mellem Storbritanniens druidiske religion og de hebræernes patriarkiske religion er så stor, at vi *ikke* ville tøve med at udtale, at de er af *samme* oprindelse”. (s. 10) (Mine fremhævelser.)

[* sic, antageligt (John) Cassell's *History of England* (ca. 1890) i 9 bind.]

[Pudsigt nok, så har waliserne en betegnelse for den højre hånd (*deheulaw*), og det betyder faktisk den “sydlige hånd”. Dette er ældgammel (østerlandsk) terminologi, eftersom den højre hånd kun er den “sydlige hånd”, når man vender mod øst (fra *History of the Anglo-Saxons*, Turner, vol. 1, s. 66, fodnote “a”). Israelitterne brugte det samme koncept. *Benjamin*, en af Jakobs sønner, grundlæggeren af stammen af samme navn, betyder “søn af den højre hånd”. Det hebraiske ord bærer imidlertid betydningen af *syd*, selv om det ikke er blevet oversat på denne måde, da de fleste mennesker ikke ville forstå det. Det hebraiske ord for syd (*tay-MAWN* (#8486)) betyder også “højre hånd”, og kommer fra rodordet *yaw-MEEN* (#3225), som er en del af Benjamins navn *bayn* (søn af) *yaw-MEEN*: Benjamin. De druidiske præster var ikke undtagede for værnepligt og skatter, ligesom de hebraiske levitpræster var. Se også *The Welsh Triads*† og *Celt, Druid, and Culdee*, Elder.]

Wales

St. David

Cornwall

St. Piran

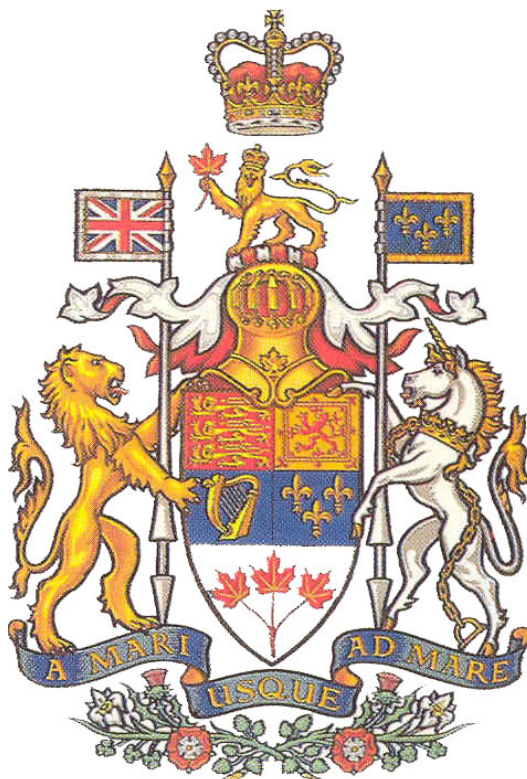
Canada

Alberta^P

Manitoba^P

British Columbia^P

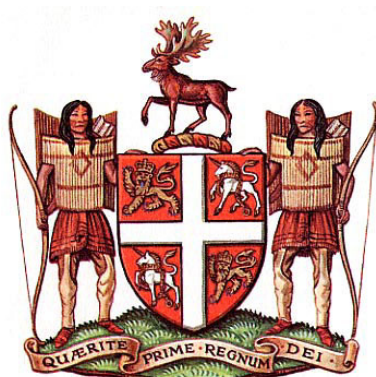
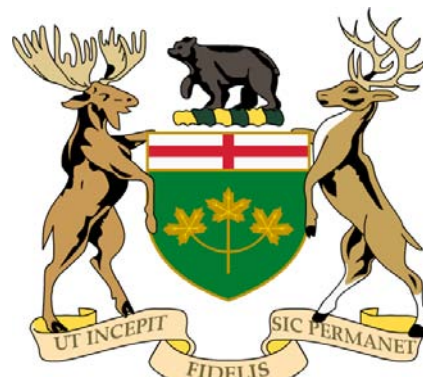
New Brunswick^P

Canadas våbenskjold ligner Storbritanniens meget. Våbenskjoldene repræsenterer de oprindelige grupper, der udgør Canada: England, Irland, Skotland og Frankrig. Det latinske motto *A Mari Usque Ad Mare* betyder "Fra Hav til Hav". Det canadiske flag fra 1920'erne (nederst til højre) var meget forskelligt fra det moderne flag (øverst til højre), der ganske enkelt indeholder et rødt ahornsblad; men ahornsbladet er i sig selv betydningsfuldt. Skriften fortæller os:

"Velsignet den mand... [der ikke er ven af verden... men fryder sig i Guds veje.] Han er som et træ, der er plantet ved bækken; det bærer frugt til rette tid, og dets blade visner ikke. Alt, hvad han gør, lykkes for ham. ...Velsignet den mand, som stoler på Herren og tager sin tillid hos ham. Han bliver som et træ, der er plantet ved bækken; det sender sine rødder mod vandløbet, det frygter ikke, når sommerheden kommer, dets blade er grønne. Det bekymrer sig ikke i tørkeår og holder ikke op med at bære frugt". (Jeremias 17:7; Salme 1:3; Jeremias 17:7-8) (Mine understregninger.)*

[* —implicerer også at være grøn.]

De *oprindelige* ahornblade nederst på Canadas våbenskjold (indeholdt i oversejlet i det ældre canadiske flag, ca. 1920) var *grønne* ahornblade, der blev forandrede til røde i 1957 (*Symbols of the Nations* (1973), A. Guy Hope og Janet B. Hope; s. 48).

Newfoundland^PNova Scotia^POntario^PPrince Edward Island^PQuebec^PSaskatchewan^PWaterloo^C [Ontario^P]

Af alle verdens nationer er Canada *den eneste* nation, der officielt har været kendt som en *Dominion*. Skriften erklærer, “...*da blev Juda Herrens helligdom og Israel hans herredømme*”. (Salme 114:2) [O.a.: den engelske King James Version gengiver *herredømme* som *dominion*.] Er Canadas motto blot *tilfældigt*, når man tænker på, at Gud sagde, at Israels *dominion/herredømme* ville strække sig “Fra Hav til Hav”? (Salme 72:8; Zakarias 9:10) Hvert af skjoldene på Canadas 12 provinser og territorier indeholder også: en bison, et skib, løver, enhjørninge, en ulv, liljer og blade.

1534 (fleur-de-lis)

1868

1868

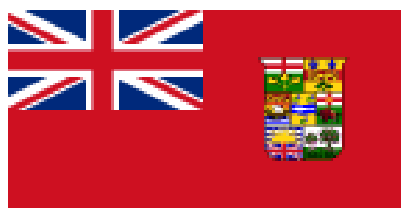
1870

1873

1892

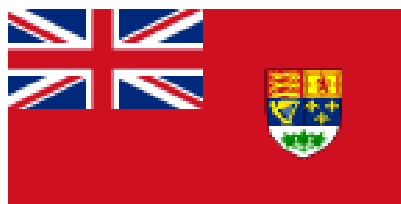
1896

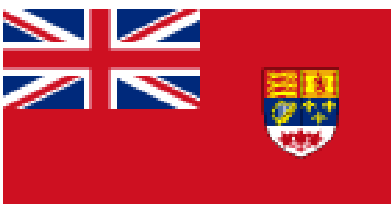
1905

1906

1922

1957

current

The United States of America

U.S.A.'s våbenskjolde indeholder en røgsøjle, der omgiver 13 stjerner, en ørn med 13 pile, og en olivengren med 13 blade og 13 olivener. U.S.A.'s oprindelige flag indeholdt 13 stjerner og 13 striber. Tallet 13 var Manasses tal.

[Josefs stamme var delt blandt Josefs to sønner, Efraim og Manasse.]

I Skriften repræsenterer tallet 13 “oprør”. På en måde opstod dette Manasses oprør, da kolonierne bevægede sig væk fra Storbritannien for at danne U.S.A. *Manasse* betyder “glemsom”—og hvis nogen nation har været glemsom om sin egen oprindelse og sin Gud, så er det Amerika. Israelitterne blev påbudt at lære loven til deres børn, ikke at glemme den (5. Mose 6:1-9; 8:11; 9:7). Som profeteret producerer oprør mod denne ledelse glemsomhed (blindhed/uvidenhed). Er det blot *tilfældigt*, at U.S.A.'s motto er *E Pluribus Unum*, som betyder “Én ud af mange”? Kom i hu,

at Gud kaldte Abraham ud af verdens folk (selv fra hans egen familie) for at være et særligt folk, adskilt for Gud som Hans udvalgte.

Da pilgrimmene ankom til den nye verden, proklamerede de, at var *ført hertil af Gud*. Gud sagde, at han havde udvalgt et sted for Sit folk, hvor de ikke længere ville strejfe om, og at Han ville plante dem i dette land (2. Samuel 7:10; 1. Krønike 17:9*). Som opfyldelse af denne profeti var Amerika det *andet forjættede land*, i hvilket Hans sande Israel-folk endelig ville finde hvile; de ville ikke længere være nødt til at strejfe om på jorden. Amerika er tydeligvis *den endelige grænse*: mennesker fra enhver israelitisk (kaukasisk) nation er vandret til Amerika. Ganske få er nogen sinde *udvandret* fra Amerika. Dannelsen af Amerika var på dette tidspunkt et skridt mod den endelig samling af hele det sande Israel. Alle Israels stammer (hver nation af europæisk afstamning) er blevet samlet i Amerika (Jeremias 3:14-18), og fortsætter med at komme her for at finde hvile og sikkerhed, som denne onde tidsalder nærmer sig sin afslutning.

[* O.a.: Se 1931-oversættelsen eller King James Versionen.]

Vi så, at Davids trone blev overført til de britiske øer. De keltiske, germanske og skandinaviske folke, der flød ud fra de britiske øer, blev plantet i Amerika, også som opfyldelse af profetien om, at *“Josef er et ungt frugttræ, et ungt frugttræ ved kilden, dets grene vokser op ad muren”*. [nationale grænser] (1. Mose 49:22). Storbritannien, Efraims ø, er frugttræet ved kilden (omgivet af vand), der voksede så velstående, at hendes grene gik ud over muren, og spredte sig til Amerika, Canada, Australien, Sydafrika og *over hele verden*. Ingen anden race har spredt sig over kloden—og *blomstret hvorend de slog rødder*. Gud sammenlignede overførelsen af Davids trone med et cedertræ, hvor en ørn tog det sarteste skud fra toppen (kongedøtrene) til en fjern, mægtig nation, hvor de ville blive omplantet (Jeremias 1:10; Ezekiel 17:22-24). Denne profeti holdt stik, da de voksede sig mægtige og prægtige og boede adskilt fra resten af deres europæiske brødre, i Storbritannien, Australien, New Zealand, Sydafrika, Canada, U.S.A. og hendes andre kolonier.

Amerika nævnes i profetien givet til Josefs sønner. Gud sagde, at efter frugttræet voksede op over muren (til Amerika), ville bueskytterne tirre ham, skyde og angribe ham (1. Mose 49:23). Disse *bueskytter* kan repræsentere de amerikanske indianere, der førte blodig og hadfyldt krig mod kolonisterne. De kan også repræsentere zuluerne i Afrika, der på den mest barbariske vis angreb boerne.¹¹⁷ Gud lovede disse lande til *Sit* folk. Dem, der nægter at anerkende Guds herredømme og Hans plan for *Sit* folk, kan sige, at den hvide mand *stjal* landet fra indianerne. Dette er nederdrægtig

¹¹⁷ De hvide hollandske bønder var i Sydafrika, *lang* tid før de sorte var vandret så langt sydpå.

propaganda. Dr. Barry Fell fra Harvard University beviser i sine tre bøger *Bronze Age America*, *Saga America* og *America B.C.*,[‡] at der var nordboere (så tidligt som ca. 1700 f.Kr.), keltiske (så tidligt som ca. 1000 f.Kr.), fönikiske (så tidligt som ca. 300 f.Kr.) og hebraiske og romerske (så tidligt som ca. 225 e.Kr.) ekspeditioner og bosættelser i Amerika før Kristi tid. Indianerne stjal endvidere *selv* landet fra dem, der boede der før deres ankomst—og det ved deres eget udsagn.

Gud lovede, at hvis vi overholdt Hans lov, ville Han bringe fantastiske velsignelser over os, og de illegale indbyggere i landet ville forsvinde foran os (2. Mose 34:10-11; 5. Mose 33:17; Esajas 60:12). Dette skete, da vi adlød Guds love i Amerikas tidlige dage. Men som vi har vendt os fra Guds love, har andre folkeslag rendt os over ende. Gud sagde, at hvis vi misvedligeholdte Hans love, ville der falde forbandelser over os, og vore fjender ville blive hovedet, og vi ville blive halen. Hver eneste tragedie, der er kommet over Amerika, har været et resultat af vor synd, og var forudsagt i Skriften—endog cancer og AIDS (3. Mose 26; 5. Mose 28).

Amerika, “Himmeriget”, lider under volden fra de tredje verdensfolk, der trænger ind i hende med vold, og kræver at blive underholdt og få ligeværdig status med ægte amerikanere. Disse folk bringer deres hedenske guder og onde veje med sig ind i vort land (Matthæus 11:12; Johannes 10:1; Åbenbaringen 18:2-3), og Amerika vil snart kollapse under denne byrde. Gud bruger atter vore fjender til at tugte os til omvendelse.

[Vi er selv et syndigt folk. Vi behøver ikke den yderligere byrde af at have andre folk til at lære os deres veje om afgudsdyrkelse og umoralitet. Det Gamle Testamente beretter tydeligt, hvordan den “brogede skare” førte Israel i ufare (2. Mose 12:38; 4. Mose 11:4). Det var imidlertid israelitterne selv, der var skyld i at tillade denne brogede skare at være blandt dem. Vi er ligeledes selv skyld i det. Det var vor synd at tillade dem at komme ind, og vor synd at tillade dem at få ligeværdig status. Intet andet folk tillader udlændinge at flytte ind *en masse*, opnå ligeværdig eller større status, og så ændre lovene til deres egen fordel, til skade for efterkommerne af grundlæggerne af nationen.]

Et af de mest kendte symboler på U.S.A. er **Frihedsklokken [Liberty Bell]**, der bærer inskriptionen, “Proclaim Liberty Throughout the Land... LE.XXV.X” (3. Mose 25:10). Frihedsklokken befinder sig stadig i Philadelphia i Pennsylvania—vor nations første hovedstad. *Philadelphia* betyder, “Broderkrælighedens By”. Selve dens navn har sin oprindelse i Skrifterne, idet det er en af de få nytestamentlige byer, om hvilken Kristus havde noget godt at sige (Åbenbaringen 3:7). Kristus sagde, “*Elsker I mig, så hold mine bud...*” (Johannes 14:15)

Det bør pointeres, at “broderkærlighed” kun er muligt, når man lever blandt **brødre**—og når disse medbrødre følger Guds love. Gud sagde, at vore blinde brødre ville vide, at vi var Hans folk ved vor kærlighed (Johannes 13:35). Sand kærlighed defineres som lydighed overfor Gud—og følge Hans veje, ikke menneskers.¹¹⁸ Gud er retfærdig, hellig og retmæssig; Han er en ordenens Gud, og kærlighedens Gud. Derfor defineres retfærdighed, hellighed, ret, orden og kærlighed ud fra Guds bud i Sit Hellige Ord—der ikke ændres.¹¹⁹ Sand kærlighed vises ved vore *handlinger*, ikke blot ved (tomme) ord. (Se Ordsprogene 20:11 og Matthæus 15:7, 8.)

[Som bevis for, at sand kærlighed vises ved lydighed overfor Guds Lov, se Johannes 14:15 og 1. Johannes 2:5; 5:2-3. Forstå endvidere de følgende vers *i deres sammenhæng*: Salme 66:18; Ordsprogene 28:9; Romerne 8:28; 10:17; 1. Korinther 2:9; 1. Thessaloniker 1:3; Hebræerne 6:10; Jakob 2:5, 17; 1. Johannes 3:1, 16-17, 22; 4:7-11, 16, 20-21; Åbenbaringen 12:17; 14:12; 22:14. Forstå, at dette er *essentielt* for at blive forseglet af Gud og være en del af Hans rest, der vil overleve *den kommende vrede*. Slå dem venligst op nu, og vend dig om til Gud på *Hans* betingelser. Gud har sat livet og døden foran os. Han ønsker, at vi vælger livet (5. Mose 30:19; Ordsprogene 14:12; 16:25; Hebræerne 11:26; 2. Peter 3:9). Kristus er den eneste vej til liv, og betingelserne står ikke til at forhandle. Gerninger er ikke en del af *frelsen*, de er et produkt *af* frelsen: de viser det indre menneske. (Se Efeserne 2:10; 2. Korinther 5:17; og 2. Peter 1:15, 16.)]

Bibelen siger i Hebræerne 11:6, “Men uden tro er det umuligt at behage ham; for den, som kommer til Gud, må tro, at han er til¹²⁰ og lønner dem, som søger ham.” For det første må dem, der kommer til Gud først tro, at hans beretning er sandfærdig og uforanderlig. For det andet må dem, der søger Gud, gøre dette *med iver*. Hvordan kan man søge Gud?—kun gennem lydighed! Romerne 10:17 og Jakob 2:17 siger, at tro uden gerninger er død. Gud kan kun velsigne *lydige* børn, der udviser *sand* kærlighed.

¹¹⁸ Gud slog fast, hvad der var godt, og hvad der var ondt—og sagde en forbandelse over dem, der ville forsøge at forbinde de to (**Esajas 5:20**). Vi bør hellere adlyde Gud end mennesker (**Apostlenes Gerninger 5:29**).

¹¹⁹ Hvad mennesket bestemmer er godt eller ondt, ændrer sig næsten dagligt (baseret på hvor mange sjovere, der bliver “valgt” hvert år); Gud og Hans Ord forandrer sig imidlertid aldrig (Salme 100:5; 117:2; Malakias 3:6; Matthæus 5:18; 24:35; Hebræerne 13:8; Jakob 1:17; 1. Peter 1:23; 2:5).

¹²⁰ —at Han er Gud, at han er retfærdig, som Han sagde, Han er, og at alt, Han har sagt, er ufejlbarligt sandt, præcis som Han havde tiltænkt det at være, og konstant.

George Washington stammede selv af adeligt blod. Han var 54 generationer fra Odin,* Skandinaviens første konge (fra hvem dronning Elizabeth også nedstammer). Da U.S.A.'s regering blev grundlagt, ville folket have George Washington som præsident, hvorpå han erklærede, "Vi har ingen anden Konge end Jesus Kristus." Den kendsgerning, at U.S.A. vælger sine embedsmænd er også en opfyldelse af profeti (Hoseas 2:2). Storbritannien bibeholder det monarki, der blev lovet til David. Selv om Amerika også på lovlig vis kunne have beholdt dette monarki, jvf. Guds Egen plan, valgte hun at vælge sine embedsmænd.

[* See The Pedigree and History of the Washington Family - Derived from Odin, Founder of Scandinavia, B.C. 70, involving a period of 18 centuries and Fifty-five generation Down to General George Washington† (1879), Albert Welles.]

Kristoffer Columbus sagde, at Esajas 49:1-2 var blevet opfyldt ved hans opdagelse af Amerika. **Pilgrimmene**, der kom til Amerika, refererede til dette nye land som *The Wilderness** og *Det Nye Kana'anland*, og de kaldte sig selv for *Abrahams, Isaks og Jakob/Israels børn.** Da de tidlige kolonister ankom, byggede de en kirke i samfundet—sågar før de byggede deres eget hus—ligesom at Israels børn færdiggjorde Tabernaklet (Guds bolig) som det første. De 10 bud og Bibelens love var endvidere de første og eneste love, som de tidlige kolonister havde, og alle love, der senere blev skabt, var baseret på Bibelen. For at have en offentlig stilling i det tidlige U.S.A. (og indtil for nylig) krævedes det af en mand, at han var *af europæisk herkomst* og var en *udøvende kristen*, og at hans liv var en afspejling af denne profession. Denne grundvold på Guds Ord var årsagen til Amerikas storhed, hvilket mange berømte historikere har bemærket.¹²¹ Det er bortgangen fra Guds Lov, der har været skyld i Amerikas forfald og demoralisering. Da vore forfædre udviklede *the Constitution*, dannede de *ikke* grundlag for frihed for *enhver* religion. De udvidede frihed og beskyttelse *udelukkende* til *ægte menigheder blandt kristendommen i tilbedelse af den ene sande Gud*.

[* O.a.: King James Version gengiver *ørkenen* i Mosebøgerne med *the wilderness*.]

[Se Tillæg G.]

Den 16. oktober, 1746, var de tidlige kolonier ved at blive invaderet af et opbragt Frankrig. Da kolonisterne (der kun var få i antal) hørte dette, samledes de og kaldte

¹²¹ Se *America, Christianity, Liberty & Truth: What Famous Men Had to Say* (Volumes 1,2,3,4) af Balaicius/Sacred Truth Ministries.

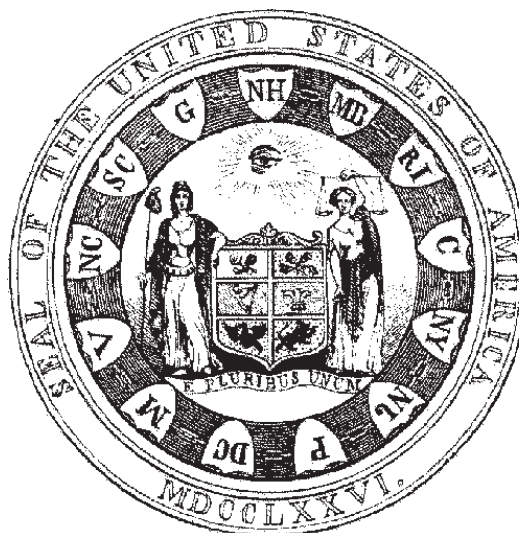
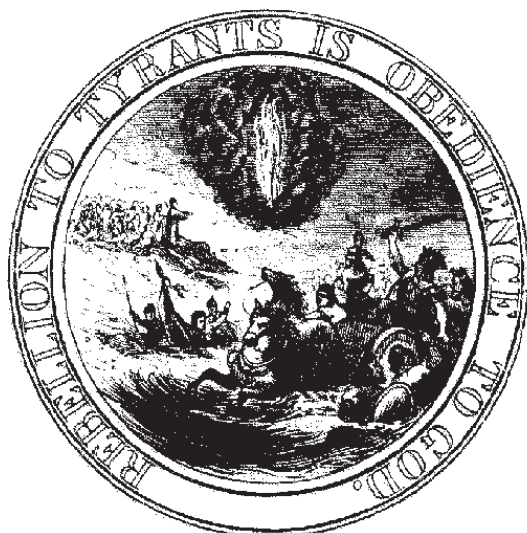
for en national tid med faste og bøn. For at gøre en lang historie kort, så blev hele den franske flåde udslettet af diverse katastrofer, før den overhovedet nåede kolonierne. Efter at have hørt om den franske flådes nederlag, samledes kolonisterne for at prise Gud, og aviserne skrev, at Gud havde udfriet Sit folk i Amerika, ligesom Han havde udfriet Sit folk ud af Egyptens land, ved at drukne faraos hære i Rødehavet.

[Fra en prædiken af præsten Jonathan French (ja, det var hans navn) den 29. november, 1798, beskrevet i *The Christian History of the American Revolution*† (1976) af Verna M. Hall.]

I Skriften repræsenterer tallet **12 Guddommelig regeringsperfektion**. Der var 12 stammer i Israel (samlet i 4 brigader à 3 stammer hver; eksklusiv Levi, præstestammen, der var adspredt blandt stammerne for administration). Gud påbød Israel at have et *retfærdigt* vægt- og målesystem (3. Mose 19:36). Amerika (Manasse) og Storbritannien (Efraim) følger deres egne vægt- og målesystemer, alle baseret på tallet 12.

[Alle andre hvide nationer anvender et system baseret på tallet 10. Tallet 10 i Skriften symboliserer derfor **Guddommelig ordinationsperfektion**.]

Kort tid efter at vor republik blev dannet, krævedes der et officielt segl. Thomas Jefferson og Benjamin Franklin foreslog begge, uafhængigt af hinanden, at U.S.A.'s officielle segl skulle modeleres efter *israelitternes krydsning af Rødehavet med faraos vogne, der druknede* (til venstre). Efter mange forslag blev dette seriøst anset for *bagsiden* af seglet, mens *forsiden* (til højre) indeholdt et skjold med symbolet for de 6 oprindelige nationer, der dannede Amerika: rosen (England), tidslen (Skotland), Davids harpe (Irland), ørnen (Tyskland), liljen (Frankrig) og løven (Holland). (*Our Great Seal*,† Capt.)

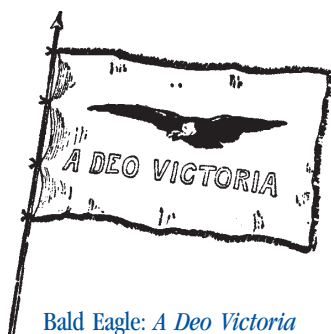
Gud havde ordineret, at Josef skulle bo *adskilt* fra resten af sine brødre (1. Mose 49:26b; 5. Mose 33:16b; Salme 80:2). Efraim (Storbritannien)¹²² og Manasse (U.S.A.)—Josefs hus —lever faktisk *adskilt* fra resten af deres europæiske brødre. Selv i englændernes sind er de forskellige fra Europa, da de indædt holder ved, at de

ikke er europæere, men *britter*. Mange britter var imod tunnelen¹²³ lige fra starten, da de ville have franskmændene og resten af Europa til at forblive *i Europa*.

Gud brugte Josef i Egypten til at frelse Israel fra hungersnød og død. Historien har en tendens til at gentage sig selv: Efraim og Manasse (Josefs stamme) er gentagne gange blevet brugt af Gud til at frelse hele Israel (alle hvide nationer), faktisk hele verden,¹²⁴ fra alle slags hungersnød, krig, ulykker og naturkatastrofer. Faktisk brødføder U.S.A. hele verden, ligesom Josef blev brugt til at brødføde Egypten, såvel som hele Israels familie, selv under hungersnød.

Visse symboler fra de tidlige koloniflag: løver, tropper, heste og ryttere, ørne, neg af hvede, ligesom David og Goliath. De fleste af mottoerne havde det centrale tema: *stol på Gud* og at have *Herren som leder eller øverste hersker*. Et motto er specielt interessant—“Jehova-Nissi: Herren er mit banner!”¹²⁵

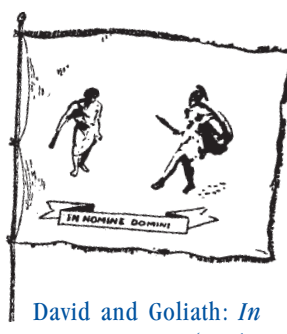
American Revolutionary & Colonial Flags of 1747

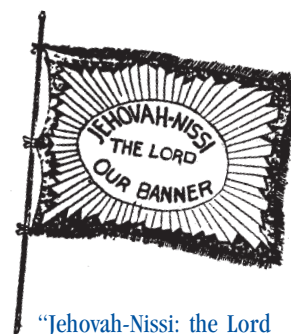
Bald Eagle: *A Deo Victoria*
("To God Be the Glory")

Castle Towers: *Cavendo Tutus*
("Safely Guarded")

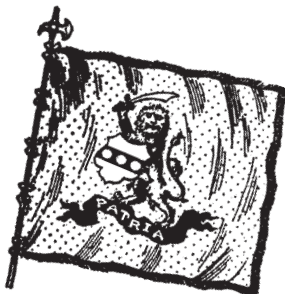
David and Goliath: *In Nomine Domini*
("In the Name of God")

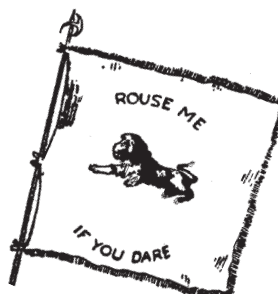
"Jehovah-Nissi: the Lord
Our Banner"

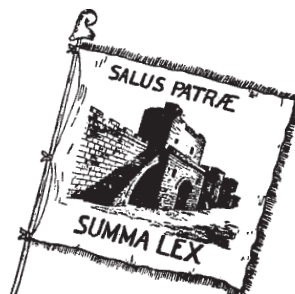
Lion with Sword and Sheaf of
Wheat: *Domine Protege Alimentum*
("The Lord Defends Our Sustenance")

A Lion with a Sword
and a Shield: *Patria*
("Homeland")

Resting Lion: "Rouse
Me If You Dare"

Castle Fortress: *Salus Patrae Summa Lex*
("Homeland's Health: the Sum of Law" ?)

¹²² —og de andre nationer under *kronen*: Canada, Australien, New Zealand og Sydafrika.

¹²³ Tunnellen under Den Engelske Kanal, der forbinder England med Europa for massetransport.

¹²⁴ I Bibelen er Egypten et billede på verden.

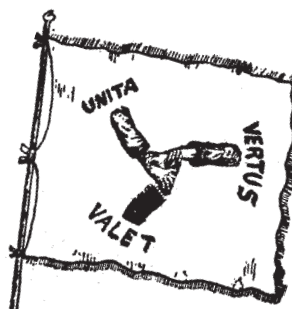
¹²⁵ Visse versioner af dette flag læser "En appel til himlen". Visse Bibeler oversætter sommetider Guds Navn Jahve som *Jehova*. [O.a.: King James Versionens gengivelse af 2. Mose 17:15.]

Soldier with Rifle: Sic Pacem Quærimus ("To Such a Degree We Seek Peace")

Woman with Anchor on Shield: Spero Per Deum Vincere ("We wait on God for the Victory")

3 Arms Joined in Center: Unita, Vertus, Valet (Unity, Virtue, Hospitality)

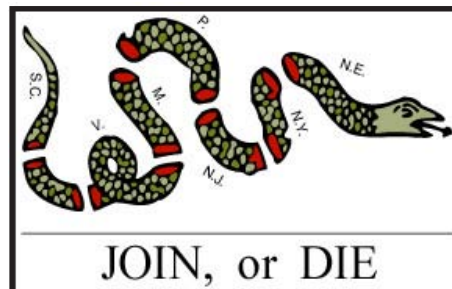

Troup of Soldiers: Vis Unita Fortior ("Strength United with Bravery")

Other American Colonial & Revolutionary Flags

Massachusetts Navy Flag, 1776, a spin-off of the popular Pine Tree Flag (dating back to 1686 in New England states, whose motto was "An Appeal to Heaven") and the various rattlesnake flags.

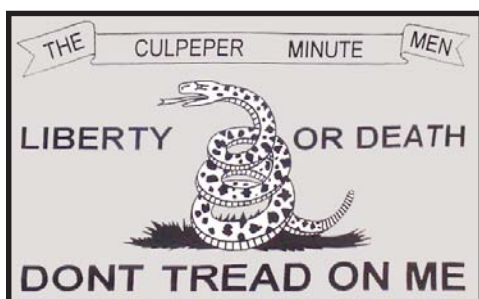

Join or Die Flag, started as a political cartoon, became popular, and made into various flags; its symbolic use dates as early as 1751. By 1774 the segments of the snake had grown together and the full motto became:

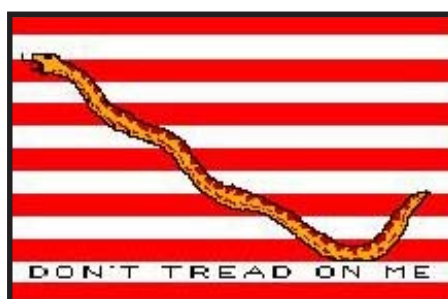
*"United Now Alive and Free,
Firm on this Basis Liberty Shall Stand,
And Thus Supported Ever Bless Our Land,
Till Time Becomes Eternity."*

Gadsden Flag, 1776, Col. Christopher Gadsden, South Carolina, copied a popular flag and then presented it to the Continental Congress which adopted it.

Culpepper Minute Men, 1775; Culpepper, Virginia, part of Col. Patrick Henry's First Virginia Regiment.

Culpepper Minute Men, 1776; Culpepper, Virginia, part of Col. Patrick Henry's First Virginia Regiment.

Revolutionary Battle Flag, (Gostelowe Standard, No. 10) 1776; 13 stars and an Arm (right) with a Sword descending out of Heaven: "Resistance to Tyrants is Obedience to God."

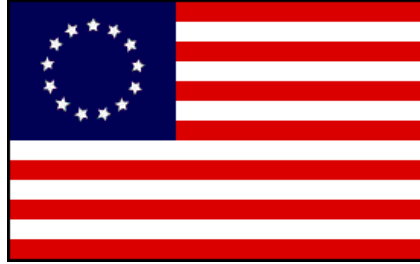
In 1775, a Philadelphia correspondent wrote to Bradford's Pennsylvania journal concerning the symbolic use of the snake, declaring:

"I recollected that her eye excelled in brightness that of any other animal, and that she has no eye-lids. She may, therefore, be esteemed an emblem of vigilance. She never begins an attack, nor, when once engaged, ever surrenders. She is, therefore, an emblem of magnanimity and true courage."

Other Early American Flags

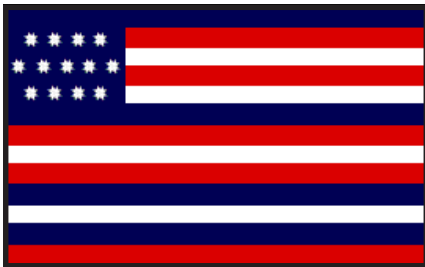
Bennington or "Vermont" Flag, c.1777

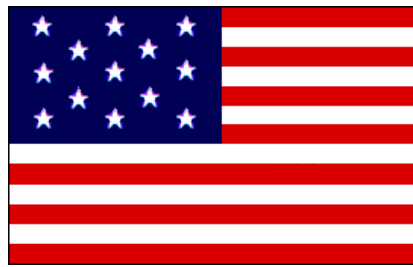
Betsy Ross Flag, 1776

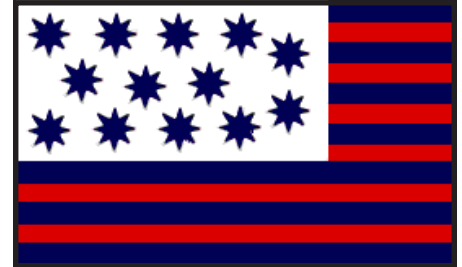
Great or Grand Union Flag, 1776

Serapis, 1779
[named after British ship John Paul Jones captured.]

1st Official U.S. Flag, -1795
also known as
"First Navy Stars & Stripes"

Guilford Courthouse (North Carolina), 1781

Green Mountain Boys, c.1777, under Ethan Allen (1775) they forced British to surrender Fort Ticonderoga with the command, "In the name of the great Jehovah and the Continental Congress".

Bedford (Massachusetts), Flag, 1775, Battle of Concord.
Vince Aut Morire "conquer or die."
"The arm emerging from the clouds represents the arm of God."

Current U.S. Flag.

Scandinavian and Related Nations

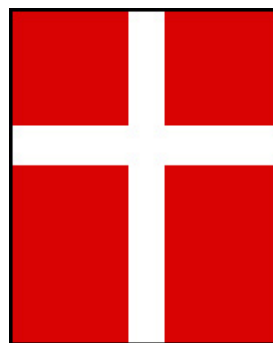
Norge

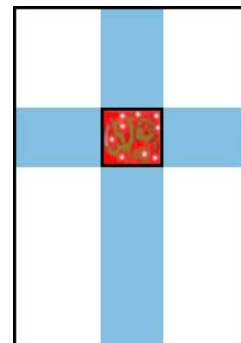
Island

Sverige

Danmark

Finland

Balsfjord

Eid

Gjesdal

Nordland^P

Hordaland^P

Rødøy

Skiptvet

Sør-Trøndelag^P

Løten

Stjørdal

Bjarkøy

Giske

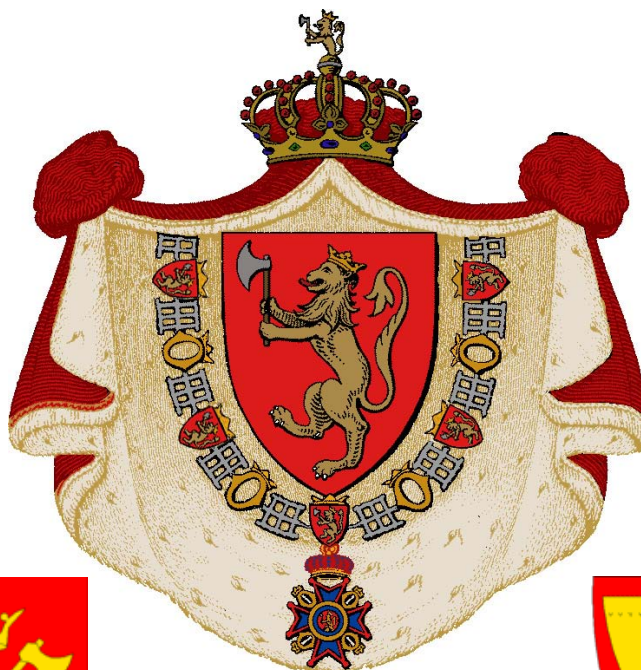

Nord-Fron

Troms^P

Norge

Selv om *løven* (der dateres tilbage til slutningen af det 12. årh.) og *kampøksen* er hovedsymbolerne i kongeriget Norges våbenskjold, er *ulven* også et symbol for Norge og nordmændene (*normannerne*), såvel som ørnen. Professor Herbert Bruce Hannay siger, i *European and Other Race Origins*, † at en del af Benjamins stamme forlod Østen (ca. 300 e.Kr.), og vandrede til det, der i dag er Norge. Howard La Fay siger, i *The Vikings* (1972),

“Norden i tiden før vikingetiden var et selvstændigt samfund... svenskere, nordmænd og danskere talte et fælles sprog, delte en fælles kultur...” (s. 22).

Runeskrift forekom for første gang i Skandinavien omkring år 200 e.Kr., og kom efter sigende fra de romerske og græske alfabeter. Da de græske israelitter vandrede til Danmark, efter de havde forladt Grækenland, kommer det ikke som nogen overraskelse, at runerne stammer fra *græsk*. Det er imidlertid også muligt, at runealfabetet stammede fra det *puniske* alfabet (idet navnene i sig selv peger mod et tydeligt slægtskab), der var den fönikiske dialekt, der taltes i Kartago. Vi ved, at både *fønikerne* og *vikingerne* sejlede over hele verden, og at de begge efterlod kolonier i de britiske øer og langs Italiens, Spaniens, Portugals og Afrikas kyster. Er der nogen tvivl om, at de to var én og den samme—eller af fælles oprindelse?

Sharon Turner fortæller os, i *The History of the Anglo-Saxons* † (1870) (Bog 2, kap. 8, fodnote j), at vandalerne (de svageste af alle vikinge-nationerne) invaderede Spanien og gik sejrrikt ind i Afrika, hvor de rejste et rige, og udfordrede Romerrigets provins dér. Roms kolonier var sin tids mest fornedrede og umoralske, men vandalerne var kendt for *kyskheden* i deres skikke. I stedet for, at vandalerne *blev korrumperede*, mens de levede i sådan et fordærv, man fandt i Kartago og andre byer i det nordlige Afrika, *blev de dens moralske reformatorer*. De tilskyndede prostituerede til at gifte sig, gjorde utugt en grov forbrydelse, og straffede umoralitet så strengt, at en stor moralsk forandring kom for dagen i alle de provinser, de erobrede. Hvorfra antog *barbarerne* sådan en moral?

De fysiske beskrivelser af fønikerne og vikingerne er også identiske. De var begge sin tids bedste skibsbyggere. Faktisk siges det, at vikingernes skibe var så godt designede, at selv med moderne teknologi er det umuligt at designe et mere sødygtigt fartøj af sin slags. Vikingerne byggede deres skibe uden blåtryk eller planer—blot ved “øjemål”, mens de byggede dem.

[Selv i dag er det kun én eller to mennesker i hele Skandinavien, der holder denne døende kunst i live, idet de bygger smukke skibe ved øjemål, og anvender en enkel håndsmedet økse og det næsten glemte norrøne mål *alen* (63 cm). Er det tilfældigt, at den egyptiske konge-*alen* (62 cm), der var identisk med den oldhebraiske *alen*, nogenlunde er det samme som den norrøne *alen*?]

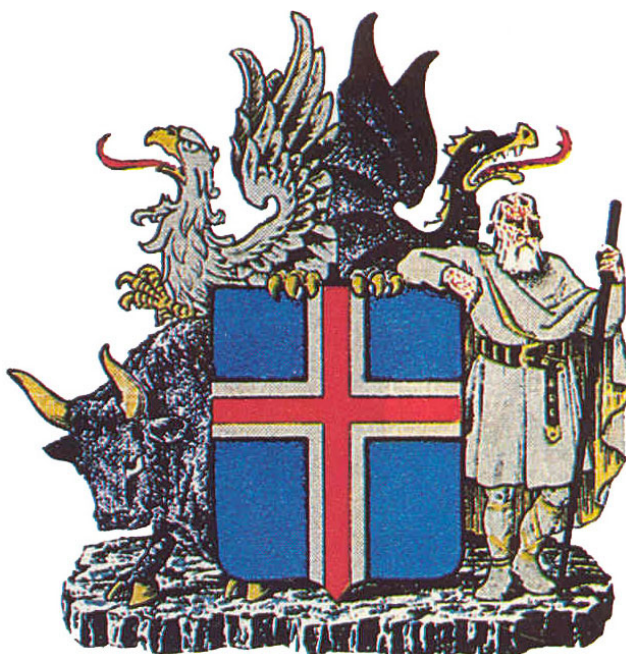
Norge var langt hen ad vejen ansvarlig for at kolonisere Island, Orkney-, Shetlands-, Færøerne, Hebriderne og øen Man. Færøerne og øen Man har bevaret deres oldnordiske sprog: henholdsvis færøsk og manx. La Fay beretter om et oplysende stykke information angående Færøerne i *The Vikings*:

“I landsbyen Kvívík på Stremøy, aflagde jeg en høflighedsvisit hos en færøsk patriark, den 92-årige Grækari Madsen. Frisk efter en lur, bød hr. Madsen mig velkommen i sin folkedragt: sorte knæbukser og en sort vest, besat med sølv-knapper. Han fandt det interessant, at jeg var amerikaner. Han sagde, at en af bydelene af New York City, nemlig Bronx, har sit navn fra en færing, Jonas Bronck.

“Hr. Madsen er legemliggørelsen af en lang kontinuitet af færøsk kultur og sejlivethed, som øboerne plejede i århundrederne under dansk styre. ‘Da jeg var dreng’, fortalte han mig, ‘havde vi ingen skole i Kvívík. Vi har aldrig nogen sinde haft en. Min bedstefader lærte mig at læse og skrive og **overholde Guds love...**’ Han sagde, ‘**Ær din fader og din moder, og alle forfædrene, fra den allerførste, der bosatte sig her, til dig, vil leve lang tid i landet.**’” (s. 119) (Mine fremhævelser) (Se 5. Mose 4:40; Efeserne 6:2, 3.)

Island

13th Century

Grindavík^M

Eyjafjarðasýsla^P

Et af Islands ældste symboler er *ulven*; der sagdes at have været et af de bannere, under hvilke Vilhelm Erobreren erobrede England. Det var symbolet på, og sågar *navnet* på Vihelms nevø. *Falken* (ørnen) og *hornet* er også Islands symboler. Islands våbenskjold indeholder en *tyr*, en *ørn*, en *drage* og en *mand*. Som vi allerede

har set, var dragen oprindeligt en løve, og symboliserer muligvis foreningen af løven, ørnen og slangen. Disse Islands fire symboler er præcis de samme symboler som *Israels fire lejre* (også beskrevet i Ezekiel 1:10 og Åbenbaringen 4:7).

Nu kommer vi til Islands herkomst som Benjamins stamme. Benjamin er en unik stamme, en speciel stamme, som Gud har sat til side for Sin herligheds skyld for at være et lys for Juda (men også for *resten* af Israel, efter som Juda hersker over hele Israel). Benjamin (Josefs lillebroder) var Josefs *yndlingsbroder*, thi de havde en fælles moder. Benjamins stamme repræsenteres i dag *groft set* af Island. Skriften erklærer, at Davids trones hjemsted skulle være *på grænsen* mellem Juda og Benjamin (Ezekiel 48:22). England (hvor Davids trone har hjemme) er mellem Tysklands (Judas) og Islands (Benjamins) grænser. Skriften erklærer, at Benjamin skulle bo i tryghed (5. Mose 33:12). Gennem århundreder brugte Island ikke en øre på forsvar, og dog blev det aldrig invaderet af en fremmed nation. Skriften siger, at Benjamin skulle bo mellem Efraims og Manasses skuldre (5. Mose 33:12; Salme 80:2). Island findes ovenfor og mellem England (Efraim) og Amerika (Manasse)—verdens skuldre (styrke).

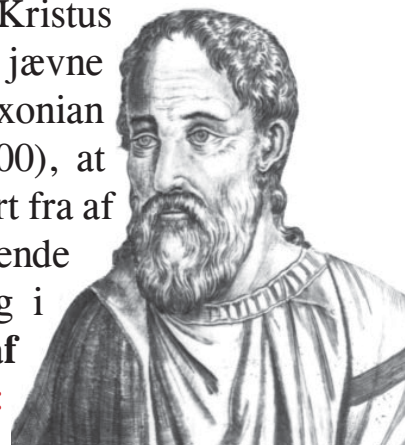
Benjamin skulle være den lysbærende stamme for Juda—bane vejen for, at Juda kunne herske (1. Konge 11:35-36; 15:4; 1. Krønike 21:6). Af de 12 disciple var alene Judas en “jøde”. *De andre 11 disciple var israelitter af Benjamins stamme*, ligesom *Matthias* (der erstattede Judas) og *apostlen Paulus*. Hvor apropos, at Kristus sagde til dem, “*I er verdens lys*” (Matthæus 5:14). Det var disse lysbærende benjaminitter, der så tog evangeliet over hele verden til deres adspredte brødre af Israel. Efter som Gud ordinerede Benjamin til at være den lysbærende stamme, er det kun passende, at disciplene og apostlen Paulus var *benjaminitter*.

I Sit forsyn og Sin trofasthed banede Gud en vej for at bevare Benjamins stamme, at de altid ville være der for at lede vejen ud af mørket. Før Babylon kom for at erobre og føre Juda og Benjamin væk, advarede Gud benjaminitterne om at flygte væk fra Jerusalem (Jeremias 6:1), hvilket mange af dem gjorde. Josefus bekræfter dette (*Complete Works of Josephus*, † Wars II, 19, 7). Disse benjaminitter vendte tilbage, da det var sikkert og genbefolkede Israels nordlige land i Galilæa. *Temple Dictionary of the Bible* udtaler, under overskriften “Galilee”, at betegnelserne *galilæere* og *benjaminitter* er synonyme. Professor Hannay erklærer også, at galaterne i Lilleasien var benjaminitter, der undslap fangenskab i Babylon og Medien, idet navnet *Galatien* kommer fra det babylonske ord *Galutha*, der betyder *fange*. Der er en provins i det sydøstlige Polen og det nordvestlige Ukraine ved navn *Galicien*. Dette er det overordnede område, hvori de skytiske israelitter bosatte sig, da de først havde forladt fangenskab.

[Dette område kendes også som *Krim* eller *Skytien*.]

Der er også en region i det nordvestlige Spanien ved navn *Galicien*, hvis oldtidsnavn var *Gallaecia*. Da de tidligste kirkefædre og andre anerkendte lærde skriver under på, at Epistlet til Galaterne var skrevet til gallere (gauls/gaels) fra Frankrig (*Gallien*), er det sådan en tilfældighed, at en region i det nordvestlige Spanien på grænsen til Frankrig kaldes *Galicien*? George F. Jowett indikerer på side 66 i *Drama of the Lost Disciples* (1961), at dette understøttes af Skt. Epiphanius (315-407 e.Kr.); Theodoret (393-458 e.Kr.); kardinal Baronius (1538-1607); og præsten Lionel Smithet Lewis, M.A., (sognepræst i Glastonbury, sin tids førende kirkehistoriker: *St. Joseph of Arimathea*† (1922) og *Glastonbury: Her Saints*† (1925). Tertullian (155-222 e.Kr.) udtaler også, at de forskellige dele af Gallien (såvel som Spanien og Storbritannien) havde modtaget Kristi religion (*Tertullian De. Fidei*, side 179). Galater-brevet anses for at være skrevet omkring år 50 e.Kr. Det synes ikke urimeligt, at en kirkefader ca. 100 år senere ville udtale, at regionen Frankrig (Galatien) allerede havde modtaget Kristi religion.

Senere, atter for at bevare den benjaminitiske rest, gav Kristus dem samme advarsel om at flygte, før at romerne ville jævne Jerusalem med jorden i 70 e.Kr. (Lukas 21:20-24). Oxonian (W.H.M. Milner) udtaler i sin *Israel's Wanderings* (1900), at "De kristne [i Lilleasien] i de første to århundreder primært fra af Benjamins stamme". Benjaminitterne vandrede i sidste ende mod nord og blev kendt som *dacierne*, og bosatte sig i Skandinavien. Dette bekræftes af **Eusebius Pamphilus af Cæsarea** (260-340 e.Kr.) i hans *Historia Ecclesiae*† [*Kirkehistorie*] (Bog 111, 5, 2).

Det islandske sprog er et af de reneste europæiske sprog. Idet det er en lingvistisk slægtning til engelsk (et germansk sprog), har det også øvet stor indflydelse på engelsk. Mange af de vigtigste ord på engelsk er islandske: father, mother, brother, sister, ill, glad, die, o.s.v. Island begyndte en litteratur-produktion i 1117 og var en af de første europæiske nationer til at nedfælde sit eget sprog på skrift. Indtil da var størstedelen af litteratur skrevet på latin, hvilket holdt gennemsnits-mennesket i *mørke*. Den første bog udgivet på Island indeholdt Islands love; den anden bog indeholdt dets historie. Efter dette begyndte Island at producere flere bøger per indbygger end noget andet land i verden. Er det blot et tilfælde, at Bibelens allerførste bøger er israelitternes *love og historie*?

Islændingene har, som et skinnende lys til resten af Israel, bevaret deres races renhed og afholdt sig fra blandede ægteskaber. Det er den eneste germanske nation, der stadig er nogenlunde 99 procent hvid. De har, i bedste Israels-tradition, holdt

nøje anetavler. Dr. Jón Stephásson siger,

“Vi besidder hundrede vis af beretninger og anetavler for de vigtigste bosættere i *Land-námabók*. Ingen anden nation har så fuldstændige og detaljerede beretninger om sin begyndelse”.

Adam Rutherford, F.R.A.S., F.R.G.S., var til stede ved Islands uafhængighedsdag, og mangen en islænding i parlamentet indrømmede overfor ham deres kendskab til, at de stammede fra Benjamins stamme.

Benjamins stamme var den mindste stamme i Israel, og Island er den mindste hvide nation. Benjamin var den sidstfødte af Jakobs sønner, og Island var det sidste europæiske land, der blev bosat (9. århundrede), den sidste europæiske nation, der blev dannet (1918), og den sidste, der blev uafhængig (1941), hvilket gør den til den yngste europæiske nation. Island blev først koloniseret (ca. 785 e.Kr.) med keltiske kuldeere, så albanere (Albans) fra Skotland (se *The Farfarers: Before the Norse*, † af Farley Mowat, der drejer sig om de obskure Albans), så folk fra Irland, og større grupper af nordboer fra Norge (ca. 850). Er det et under, at islændingene holdt så nøje anetavler, når man ser, at skotterne selv også har bevaret deres families klan-anetavler i mere end et årtusinde?

Island, Benjamins land, den lysbærende stamme, kendes også geografisk som *Ildens Ring* eller *Ildens Land*, da det har nogle af de mest aktive vulkaner på hele jorden. Faktisk blev hele øen Island dannet ved vulkan-udbrud og lava-strømme. Island er også **nordlysets land** (*Aurora Borealis*). Hvor *oplysende*, at profeten Esajas udtalte,

“De samme skulle opløfte deres Røst, de skulle synge [med Fryd], de skulle råbe højt fra Havet for Herrens Herligheds Skyld. Derfor ærer nu Herren i *Ilden*, Herrens Israels Guds Navn på *Øerne i Havet*. Vi høre Lovsange *fra Jordens yderste [Ende]*”... (Esajas 24:14-16, 1740-oversættelse)

Det hebraiske ord oversat “ilden” i dette afsnit er *oor* [#217], der betyder “ild, flamme eller lys”. Desværre gengiver mange gode oversættelser det *fejlagtigt* som “øst”, idet solen står op i øst. For således at give verset ligevægt, gengiver de *jordens yderste ende* som “vest”. Som vi så, var Irlands kendt som *det fjerne land*, der, som romernes *Ultima Thule*, betyder “jordens fjerneste ender”. Hvis de britiske øer kan beskrives således, så ville denne titel passe endnu bedre på Island. Pudsigt nok beskriver sir Richard Burton, i sit volumniøse værk om Island med titlen *Ultima Thule* (1875), Island som “Nordens Kana’an”. Waliseren Burton troede selv på, at waliserne og deres slægtninge stammede fra Israel. Ifølge visse kilder holdt han hebraisk påske i sit hjem.

[Information om Island delvist taget fra *Iceland's Great Inheritance*† (1937), Rutherford; *Encyclopedia Americana* (1950), Americana Corporation, New York, Vol. 14; *Symbols of Our Celto-Saxon Heritage*† (1976), Bennett.]

Sverige

Ångermanland

Bohuslän

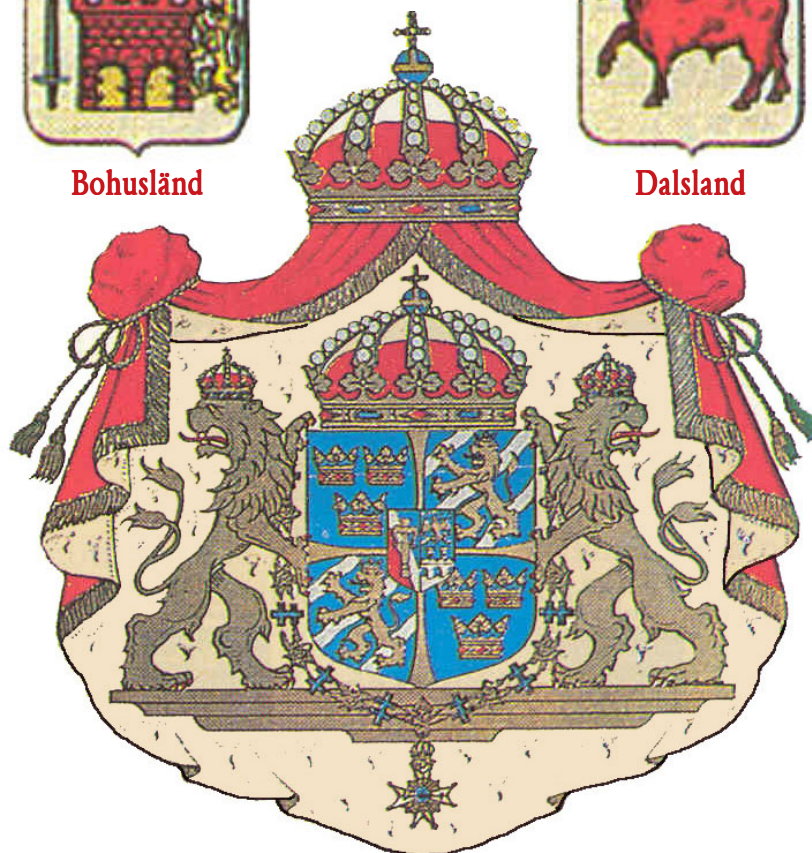
Dalsland

Halland

Jämtland

Lycksele

Östergötland

Småland

Uppland

Skåne

Södermanland

Värmland

Västergötland

Kongeriget Sverige stammer fra det 9. århundrede. Sveriges (Svea-*dan*) flag dateres tilbage til 1448. Bestemte svenske län følgende symboler: tyr, hjort, elsdyr, mand, ørn og grif (et væsen, hvor den øverste del er en ørn, den nederste af en løve; det symboliserer muligvis to forskellige af Israels stammer, eller en lejr og stammen

i denne). *Løven* i våbenskjoldet daterer tilbage til 1200; emblemet med 3 kroner (der repræsenterer svenskerne, goterne og venderne) daterer til 1364. Skjoldet indeholder en sølvurne (eller kalk), en gylden ørn med sølvstjerner, og en sølv to-tårnet borg. Kalken eller bægeret (sammen med andre faktorer), synes at indikere, at Sverige tilhører Ashers stamme, der sagdes at være kraftig (rig) og byder kongelige retter (1. Mose 49:20), herunder vin.

[Vin var den traditionelle drik, der blev skænket i bægere.]

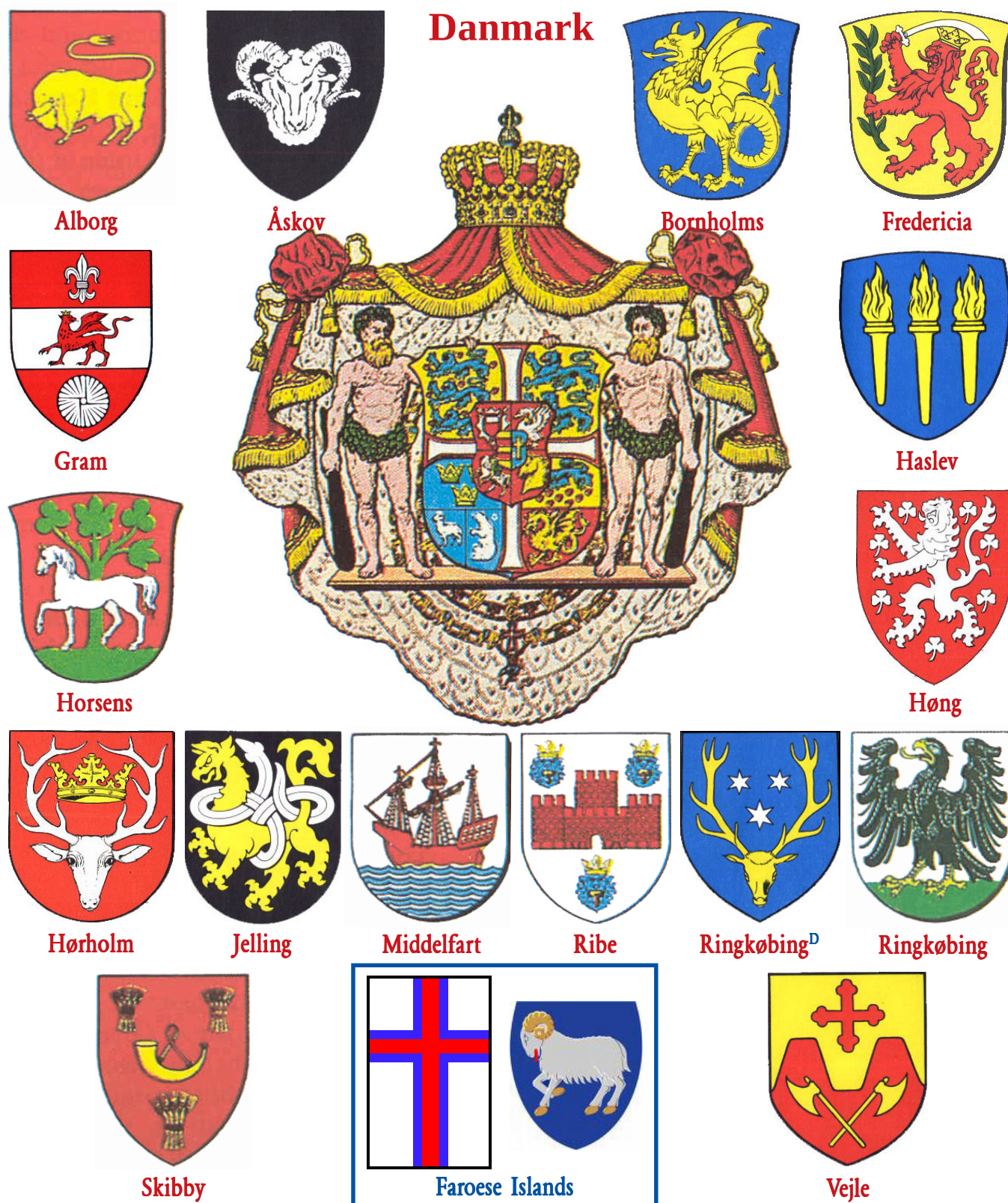
Ashers stamme blev profeteret at bo ved kysten og blive ved sine (eller muligvis *Dans*) vige (Dommerne 5:17).

[O.a.: De engelske Moffatt-, Smith/Goodspeed- og Moulton-oversættelser af Bibelen gengiver *vige* som “creeks”, der på amerikansk-engelsk desuden betyder “bæk, å”.]

Det hebraiske ord oversat som *vig* er *mif-RAWTS* (#4664), der betyder “et brud i kystlinien, et tilflugtssted”; det kommer fra *paw-RATS* (#6555), der betyder “at revne (eller sprænge) ud (eller hinsides), at sprede, adsprede, vokse, forøge”. Det er en kendt sag, at svenskerne sejlede langs verdens kystlinier, og navigerede op og ned ad Donau og andre kontinentale floder for at opdage, erobre og grundlægge bosættelser. Og dog holdt de altid deres hjemland tæt til deres hjerter. De frygtesløse svenske vikinger trodsede vilde og ukendte floder over hele Skytien og endte i Sortehavet og Det Kaspiske Hav. Den Botniske Bugt, mellem Sverige og Finland, blev oprindeligt kaldt for **Codanus**-Havet. Den normanistiske skole holder fast ved, at svenske vikinger grundlagde det ægte russiske rige i de 9. og 10. århundreder, med hovedstaden Novgorod, af nordboerne kaldt for Holmgård. Kievs første herskere var skandinaver.

De svenske rus og normanner producerede også nogle af de mægtigste og mest udsøgte lejetropper, verden nogen sinde har set: *varangerne*. De mest berømte af disse var Tancred de Hautevilles 8 sønner, der grundlagde kongeriget på Sicilien og det sydlige Italien—af mange anset for sin tids største kongerige. Normannerne grundlagde også et kongerige i Frankrig med deres navn (*Normandiet*), der var springbræt for Vilhelm Erobrerens erobring af England.

I *The Racial History of Scandinavia: An Outline*, beretter Bertil J. Lundman, Ph.D. (født 1899; professor i fysisk antropologi ved Uppsala Universitet), at den tyske indvandring til Sverige fortsatte indtil det 18. århundrede, og at mere end en tredjedel af adelen var af tysk blod. Lundman beretter, at “de dygtigste af de nylige indvandrere [til Sverige] er ofte intellektuelle flygtninge fra de små baltiske nationer.”

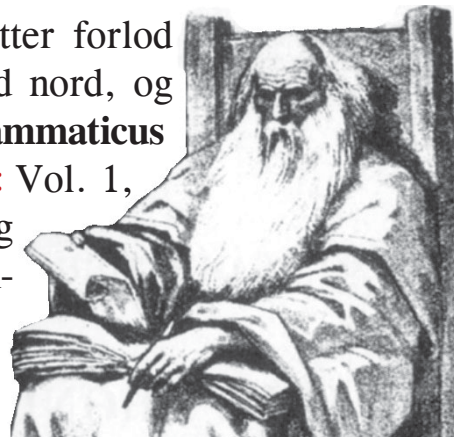
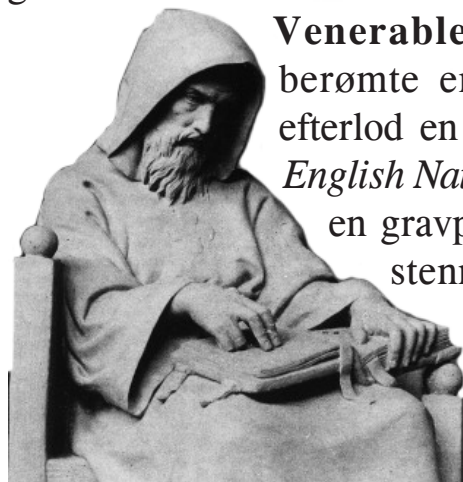

Kongeriget Danmark er næsten 1.200 år gammelt. Det danske flag, *Dannebrog*, betyder "Dans klæde", og stammer fra det tidlige 1200-tal. Nogle af detaljerne på Danmarks våbenskjold er to mænd, der vogter og støtter skjoldet; selve skjoldets kvadranter (i urets retning fra øverst til venstre): 1) tre blå, kronede løver (det 12.

århundredes statselement); 2) to blå løver (Slesvig); 3) en blå løve med røde hjerter (vendernes konge) og en drage (goternes konge); og 4) tre gyldne kroner (det forenede Danmark, Norge og Sverige), og en vædder (Færøerne); der burde også være en falk (Island). Skjoldet i midten indeholder et gyldent hestehoved (Lauenburg) og en gylden væbnet ridder på en hvid hest (Ditmarsken).

Keating og andre viste os, at de danitiske israelitter forlod Grækenland efter et slag mod assyrerne, sejlede mod nord, og slog sig ned i Danmark. Den danske historiker **Saxo Grammaticus** fortæller os i sin *Danmarkskrønike* (*Gesta Danorum*, † Vol. 1, s. 66-67, 1188-1201), at to brødre, Angel og Dan, slog sig ned i det, der i dag er Danmark, og at nogle af Angels efterkommere senere vandrede til England. The

Venerable Bede (673-735), den berømte engelske kirkehistoriker, efterlod en lignende beretning i sin *Ecclesiastical History of the English Nation*. † La Fay giver i sin *The Vikings* farvefotografier af en gravplads fra vikingetiden i Jelling, der indeholder diverse stenmonumenter, hvoraf én er en runeinskription med ordlyden "Danmark", der daterer tilbage til ca. 980 e.Kr. Jørn Bie, en sten-ekspert, siger, at stenen er "Danmarks fødselscertifikat" (s. 64-65).

I *Judah's Sceptre and Joseph's Birthright* † (1902) afslører biskop J.H. Allen, at kort tid før 1650 e.Kr. drev en dansk bonde og hans datter deres plov, da noget lyst og glinsende dukkede op fra markens jord. Genstanden viste sig at være et guldhorn, udsmykket med liljer og granatæbler. Det blev ført til myndighederne, og eksperterne identificerede det som en af de syv *gyldne trompeter*, som oldtidens israelitter brugte i Jerusalem i deres tjeneste ved templets alter. (s. 265)

Nogle af symbolerne på forskellige af Danmarks egne, er borge, træer, tyre, heste, skibe, vande, horn, ørne, hvede, (oliven)grene, løver og stjerner.

Ilmajoki

Sipoo

Finland

Renko

Valtimo

Finnerne synes oprindeligt at have beboet området omkring Volga, men de blev fordrevet derfra af bulgarerne (ca. 7. århundrede e.Kr.), hvorfor de vandrede nordpå til de lande, hvor de nu bor, og fordrev lapperne endnu længere mod nord. Finnerne blev omvendt til kristendommen (ca. 12. århundrede) af svenskerne. Finlands våbenskjold blev udfærdiget i det 16. århundrede, da det blev et storhertugdømme (idet det tidligere havde været delvist styret af svenskerne i mere end 400 år) under kong Johan III. Finlands flag var oprindeligt meget lig landets våbenskjold.

Senere har Finland været styret af de russiske zarere, indtil 1919 (efter det russiske rige faldt efter mordet på zaren, begået af bolsjevikkerne). Borgerkrig brød ud mellem den røde garde (pro-bolsjevikiske finner støttet af bolsjevikkerne) og den hvide garde (pro-tyske finner og hvide-russere). Det siges, at før den finske general **baron Carl Gustav Emil von Mannerheim** (1867-1951) (der var af svensk-finsk herkomst) ledte den hvide garde (og 12.000 tyske soldater) sejrrigt mod den røde garde, inspirerede Mannerheim sine mænd med en bevægende tale, og tilskyndede dem til at kæmpe for sejren, og kaldte dem "mænd af Issakar" (en af Israels stammer). Finland blev snart derefter en selvstændig republik (Suomen Tasavalta; der betyder "de tusind søers land"). Finlands flag og våbenskjold havde oprindeligt et mørkt rødt felt; de opgav imidlertid det røde skjold for at undgå association med bolsjevikkerne (der senere antog blodets farve, hvorpå deres despotiske dynasti er grundlagt). De ni sølv-roser symboliserer de oprindelige provinser, der udgjorde Finland. Løven, der nedtramper den russiske krumsabel, symboliserer ønsket om at forblive fri og uafhængig.

Scandinavian and Related Nations

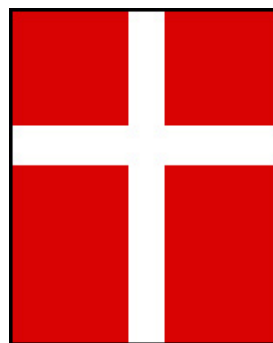
Norge

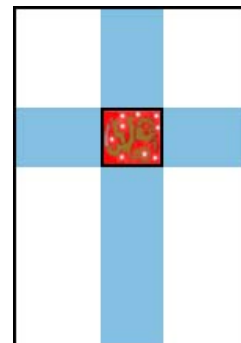
Island

Sverige

Danmark

Finland

Balsfjord

Eid

Gjesdal

Nordland^P

Hordaland^P

Rødøy

Skiptvet

Sør-Trøndelag^P

Løten

Stjørdal

Bjarkøy

Giske

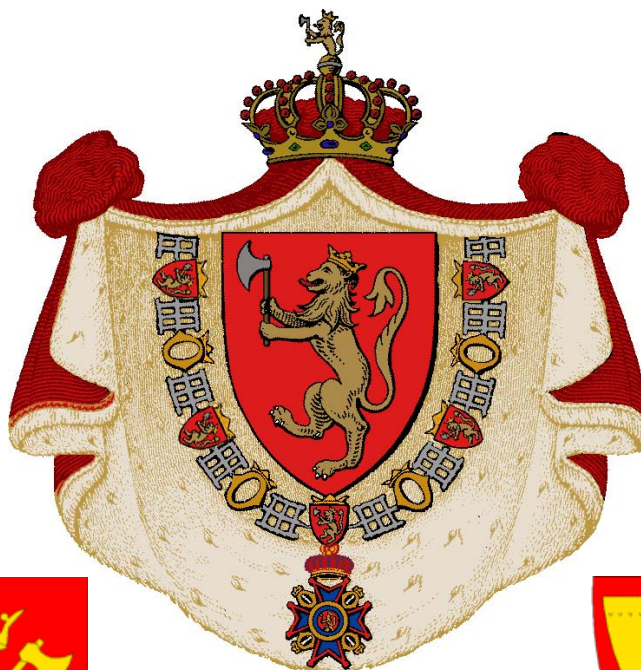

Nord-Fron

Troms^P

Norge

Selv om *løven* (der dateres tilbage til slutningen af det 12. årh.) og *kampøksen* er hovedsymbolerne i kongeriget Norges våbenskjold, er *ulven* også et symbol for Norge og nordmændene (*normannerne*), såvel som ørnen. Professor Herbert Bruce Hannay siger, i *European and Other Race Origins*, † at en del af Benjamins stamme forlod Østen (ca. 300 e.Kr.), og vandrede til det, der i dag er Norge. Howard La Fay siger, i *The Vikings* (1972),

“Norden i tiden før vikingetiden var et selvstændigt samfund... svenskere, nordmænd og danskere talte et fælles sprog, delte en fælles kultur...” (s. 22).

Runeskrift forekom for første gang i Skandinavien omkring år 200 e.Kr., og kom efter sigende fra de romerske og græske alfabeter. Da de græske israelitter vandrede til Danmark, efter de havde forladt Grækenland, kommer det ikke som nogen overraskelse, at runerne stammer fra *græsk*. Det er imidlertid også muligt, at runealfabetet stammede fra det *puniske* alfabet (idet navnene i sig selv peger mod et tydeligt slægtskab), der var den fönikiske dialekt, der taltes i Kartago. Vi ved, at både *fönikerne* og *vikingerne* sejlede over hele verden, og at de begge efterlod kolonier i de britiske øer og langs Italiens, Spaniens, Portugals og Afrikas kyster. Er der nogen tvivl om, at de to var én og den samme—eller af fælles oprindelse?

Sharon Turner fortæller os, i *The History of the Anglo-Saxons* † (1870) (Bog 2, kap. 8, fodnote j), at vandalerne (de svageste af alle vikinge-nationerne) invaderede Spanien og gik sejrrikt ind i Afrika, hvor de rejste et rige, og udfordrede Romerrigets provins dér. Roms kolonier var sin tids mest fornedrede og umoralske, men vandalerne var kendt for *kyskheden* i deres skikke. I stedet for, at vandalerne *blev korrumperede*, mens de levede i sådan et fordærv, man fandt i Kartago og andre byer i det nordlige Afrika, *blev de dens moralske reformatorer*. De tilskyndede prostituerede til at gifte sig, gjorde utugt en grov forbrydelse, og straffede umoralitet så strengt, at en stor moralsk forandring kom for dagen i alle de provinser, de erobrede. Hvorfra antog *barbarerne* sådan en moral?

De fysiske beskrivelser af fönikerne og vikingerne er også identiske. De var begge sin tids bedste skibsbyggere. Faktisk siges det, at vikingernes skibe var så godt designede, at selv med moderne teknologi er det umuligt at designe et mere sødygtigt fartøj af sin slags. Vikingerne byggede deres skibe uden blåtryk eller planer—blot ved “øjemål”, mens de byggede dem.

[Selv i dag er det kun én eller to mennesker i hele Skandinavien, der holder denne døende kunst i live, idet de bygger smukke skibe ved øjemål, og anvender en enkel håndsmedet økse og det næsten glemte norrøne mål *alen* (63 cm). Er det tilfældigt, at den egyptiske konge-*alen* (62 cm), der var identisk med den oldhebraiske *alen*, nogenlunde er det samme som den norrøne *alen*?]

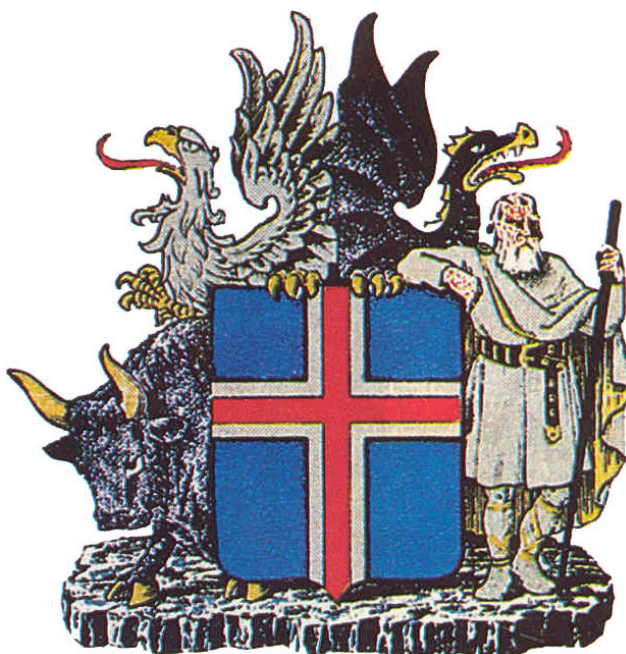
Norge var langt hen ad vejen ansvarlig for at kolonisere Island, Orkney-, Shetlands-, Færøerne, Hebriderne og øen Man. Færøerne og øen Man har bevaret deres oldnordiske sprog: henholdsvis færøsk og manx. La Fay beretter om et oplysende stykke information angående Færøerne i *The Vikings*:

“I landsbyen Kvívík på Stremøy, aflagde jeg en høflighedsvisit hos en færøsk patriark, den 92-årige Grækari Madsen. Frisk efter en lur, bød hr. Madsen mig velkommen i sin folkedragt: sorte knæbukser og en sort vest, besat med sølv-knapper. Han fandt det interessant, at jeg var amerikaner. Han sagde, at en af bydelene af New York City, nemlig Bronx, har sit navn fra en færing, Jonas Bronck.

“Hr. Madsen er legemliggørelsen af en lang kontinuitet af færøsk kultur og sejlivethed, som øboerne plejede i århundrederne under dansk styre. ‘Da jeg var dreng’, fortalte han mig, ‘havde vi ingen skole i Kvívík. Vi har aldrig nogen sinde haft en. Min bedstefader lærte mig at læse og skrive og **overholde Guds love...**’ Han sagde, ‘**Ær din fader og din moder, og alle forfædrene, fra den allerførste, der bosatte sig her, til dig, vil leve lang tid i landet.**’” (s. 119) (Mine fremhævelser) (Se 5. Mose 4:40; Efeserne 6:2, 3.)

Island

13th Century

Grindavík^M

Eyjafjarðasýsla^P

Et af Islands ældste symboler er *ulven*; der sagdes at have været et af de bannere, under hvilke Vilhelm Erobreren erobrede England. Det var symbolet på, og sågar *navnet* på Vihelms nevø. *Falken* (ørnen) og *hornet* er også Islands symboler. Islands våbenskjold indeholder en *tyr*, en *ørn*, en *drage* og en *mand*. Som vi allerede

har set, var dragen oprindeligt en løve, og symboliserer muligvis foreningen af løven, ørnen og slangen. Disse Islands fire symboler er præcis de samme symboler som *Israels fire lejre* (også beskrevet i Ezekiel 1:10 og Åbenbaringen 4:7).

Nu kommer vi til Islands herkomst som Benjamins stamme. Benjamin er en unik stamme, en speciel stamme, som Gud har sat til side for Sin herligheds skyld for at være et lys for Juda (men også for *resten* af Israel, efter som Juda hersker over hele Israel). Benjamin (Josefs lillebroder) var Josefs *yndlingsbroder*, thi de havde en fælles moder. Benjamins stamme repræsenteres i dag *groft set* af Island. Skriften erklærer, at Davids trones hjemsted skulle være *på grænsen* mellem Juda og Benjamin (Ezekiel 48:22). England (hvor Davids trone har hjemme) er mellem Tysklands (Judas) og Islands (Benjamins) grænser. Skriften erklærer, at Benjamin skulle bo i tryghed (5. Mose 33:12). Gennem århundreder brugte Island ikke en øre på forsvar, og dog blev det aldrig invaderet af en fremmed nation. Skriften siger, at Benjamin skulle bo mellem Efraims og Manasses skuldre (5. Mose 33:12; Salme 80:2). Island findes ovenfor og mellem England (Efraim) og Amerika (Manasse)—verdens skuldre (styrke).

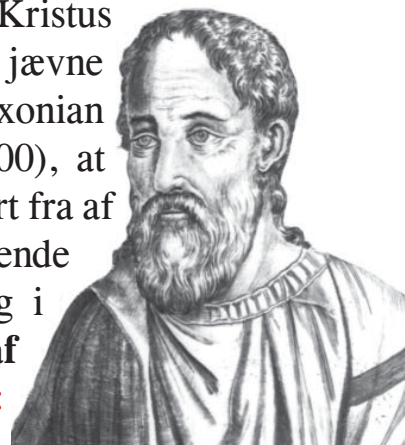
Benjamin skulle være den lysbærende stamme for Juda—bane vejen for, at Juda kunne herske (1. Konge 11:35-36; 15:4; 1. Krønike 21:6). Af de 12 disciple var alene Judas en “jøde”. *De andre 11 disciple* var *israelitter* af **Benjamins** stamme, ligesom *Matthias* (der erstattede Judas) og *apostlen Paulus*. Hvor apropos, at Kristus sagde til dem, **“I er verdens lys”** (Matthæus 5:14). Det var disse lysbærende benjaminitter, der så tog evangeliet over hele verden til deres adspredte brødre af Israel. Efter som Gud ordinerede Benjamin til at være den lysbærende stamme, er det kun passende, at disciplene og apostlen Paulus var *benjaminitter*.

I Sit forsyn og Sin trofasthed banede Gud en vej for at bevare Benjamins stamme, at de altid ville være der for at lede vejen ud af mørket. Før Babylon kom for at erobre og føre Juda og Benjamin væk, advarede Gud benjaminitterne om at flygte væk fra Jerusalem (Jeremias 6:1), hvilket mange af dem gjorde. Josefus bekræfter dette (*Complete Works of Josephus*, † Wars II, 19, 7). Disse benjaminitter vendte tilbage, da det var sikkert og genbefolkede Israels nordlige land i Galilæa. *Temple Dictionary of the Bible* udtaler, under overskriften “Galilee”, at betegnelserne *galilæere* og *benjaminitter* er synonyme. Professor Hannay erklærer også, at galaterne i Lilleasien var benjaminitter, der undslap fangenskab i Babylon og Medien, idet navnet *Galatien* kommer fra det babylonske ord *Galutha*, der betyder *fange*. Der er en provins i det sydøstlige Polen og det nordvestlige Ukraine ved navn *Galicien*. Dette er det overordnede område, hvori de skytiske israelitter bosatte sig, da de først havde forladt fangenskab.

[Dette område kendes også som *Krim* eller *Skytien*.]

Der er også en region i det nordvestlige Spanien ved navn *Galicien*, hvis oldtidsnavn var *Gallaecia*. Da de tidligste kirkefædre og andre anerkendte lærde skriver under på, at Epistlet til Galaterne var skrevet til gallere (gauls/gaels) fra Frankrig (*Gallien*), er det sådan en tilfældighed, at en region i det nordvestlige Spanien på grænsen til Frankrig kaldes *Galicien*? George F. Jowett indikerer på side 66 i *Drama of the Lost Disciples* (1961), at dette understøttes af Skt. Epiphanius (315-407 e.Kr.); Theodoret (393-458 e.Kr.); kardinal Baronius (1538-1607); og præsten Lionel Smithet Lewis, M.A., (sognepræst i Glastonbury, sin tids førende kirkehistoriker: *St. Joseph of Arimathea*† (1922) og *Glastonbury: Her Saints*† (1925). Tertullian (155-222 e.Kr.) udtaler også, at de forskellige dele af Gallien (såvel som Spanien og Storbritannien) havde modtaget Kristi religion (*Tertullian De. Fidei*, side 179). Galater-brevet anses for at være skrevet omkring år 50 e.Kr. Det synes ikke urimeligt, at en kirkefader ca. 100 år senere ville udtale, at regionen Frankrig (Galatien) allerede havde modtaget Kristi religion.

Senere, atter for at bevare den benjaminitiske rest, gav Kristus dem samme advarsel om at flygte, før at romerne ville jævne Jerusalem med jorden i 70 e.Kr. (Lukas 21:20-24). Oxonian (W.H.M. Milner) udtaler i sin *Israel's Wanderings* (1900), at "De kristne [i Lilleasien] i de første to århundreder primært fra af Benjamins stamme". Benjaminitterne vandrede i sidste ende mod nord og blev kendt som *dacierne*, og bosatte sig i Skandinavien. Dette bekræftes af **Eusebius Pamphilus af Cæsarea** (260-340 e.Kr.) i hans *Historia Ecclesiae*† [*Kirkehistorie*] (Bog 111, 5, 2).

Det islandske sprog er et af de reneste europæiske sprog. Idet det er en lingvistisk slægtning til engelsk (et germansk sprog), har det også øvet stor indflydelse på engelsk. Mange af de vigtigste ord på engelsk er islandske: father, mother, brother, sister, ill, glad, die, o.s.v. Island begyndte en litteratur-produktion i 1117 og var en af de første europæiske nationer til at nedfælde sit eget sprog på skrift. Indtil da var størstedelen af litteratur skrevet på latin, hvilket holdt gennemsnits-mennesket i *mørke*. Den første bog udgivet på Island indeholdt Islands love; den anden bog indeholdt dets historie. Efter dette begyndte Island at producere flere bøger per indbygger end noget andet land i verden. Er det blot et tilfælde, at Bibelens allerførste bøger er israelitternes *love* og *historie*?

Islændingene har, som et skinnende lys til resten af Israel, bevaret deres races renhed og afholdt sig fra blandede ægteskaber. Det er den eneste germanske nation, der stadig er nogenlunde 99 procent hvid. De har, i bedste Israels-tradition, holdt

nøje anetavler. Dr. Jón Stephásson siger,

“Vi besidder hundrede vis af beretninger og anetavler for de vigtigste bosættere i *Land-námabók*. Ingen anden nation har så fuldstændige og detaljerede beretninger om sin begyndelse”.

Adam Rutherford, F.R.A.S., F.R.G.S., var til stede ved Islands uafhængighedsdag, og mangen en islænding i parlamentet indrømmede overfor ham deres kendskab til, at de stammede fra Benjamins stamme.

Benjamins stamme var den mindste stamme i Israel, og Island er den mindste hvide nation. Benjamin var den sidstfødte af Jakobs sønner, og Island var det sidste europæiske land, der blev bosat (9. århundrede), den sidste europæiske nation, der blev dannet (1918), og den sidste, der blev uafhængig (1941), hvilket gør den til den yngste europæiske nation. Island blev først koloniseret (ca. 785 e.Kr.) med keltiske kuldeere, så albanere (Albans) fra Skotland (se *The Farfarers: Before the Norse*, † af Farley Mowat, der drejer sig om de obskure Albans), så folk fra Irland, og større grupper af nordboer fra Norge (ca. 850). Er det et under, at islændingene holdt så nøje anetavler, når man ser, at skotterne selv også har bevaret deres families klan-anetavler i mere end et årtusinde?

Island, Benjamins land, den lysbærende stamme, kendes også geografisk som *Ildens Ring* eller *Ildens Land*, da det har nogle af de mest aktive vulkaner på hele jorden. Faktisk blev hele øen Island dannet ved vulkan-udbrud og lava-strømme. Island er også **nordlysets land** (*Aurora Borealis*). Hvor *oplysende*, at profeten Esajas udtalte,

“De samme skulle opløfte deres Røst, de skulle synge [med Fryd], de skulle råbe højt fra Havet for Herrens Herligheds Skyld. Derfor ærer nu Herren i *Ilden*, Herrens Israels Guds Navn på *Øerne i Havet*. Vi høre Lovsange *fra Jordens yderste [Ende]*”... (Esajas 24:14-16, 1740-oversættelse)

Det hebraiske ord oversat “ilden” i dette afsnit er *oor* [#217], der betyder “ild, flamme eller lys”. Desværre gengiver mange gode oversættelser det *fejlagtigt* som “øst”, idet solen står op i øst. For således at give verset ligevægt, gengiver de *jordens yderste ende* som “vest”. Som vi så, var Irlands kendt som *det fjerne land*, der, som romernes *Ultima Thule*, betyder “jordens fjerneste ender”. Hvis de britiske øer kan beskrives således, så ville denne titel passe endnu bedre på Island. Pudsigt nok beskriver sir Richard Burton, i sit volumniøse værk om Island med titlen *Ultima Thule* (1875), Island som “Nordens Kana’an”. Waliseren Burton troede selv på, at waliserne og deres slægtninge stammede fra Israel. Ifølge visse kilder holdt han hebraisk påske i sit hjem.

[Information om Island delvist taget fra *Iceland's Great Inheritance*† (1937), Rutherford; *Encyclopedia Americana* (1950), Americana Corporation, New York, Vol. 14; *Symbols of Our Celto-Saxon Heritage*† (1976), Bennett.]

Sverige

Ångermanland

Bohuslän

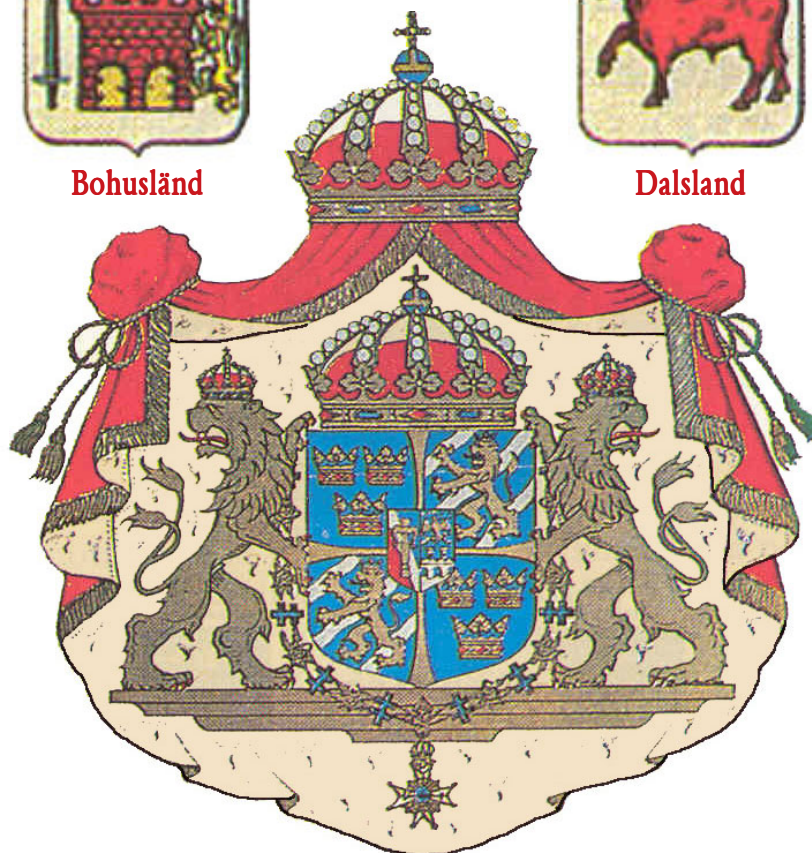
Dalsland

Halland

Jämtland

Lycksele

Östergötland

Småland

Uppland

Skåne

Södermanland

Värmland

Västergötland

Kongeriget Sverige stammer fra det 9. århundrede. Sveriges (Svea-*dan*) flag dateres tilbage til 1448. Bestemte svenske län følgende symboler: tyr, hjort, elsdyr, mand, ørn og grif (et væsen, hvor den øverste del er en ørn, den nederste af en løve; det symboliserer muligvis to forskellige af Israels stammer, eller en lejr og stammen

i denne). *Løven* i våbenskjoldet daterer tilbage til 1200; emblemet med 3 kroner (der repræsenterer svenskerne, goterne og venderne) daterer til 1364. Skjoldet indeholder en sølvurne (eller kalk), en gylden ørn med sølvstjerner, og en sølv to-tårnet borg. Kalken eller bægeret (sammen med andre faktorer), synes at indikere, at Sverige tilhører Ashers stamme, der sagdes at være kraftig (rig) og byder kongelige retter (1. Mose 49:20), herunder vin.

[Vin var den traditionelle drik, der blev skænket i bægere.]

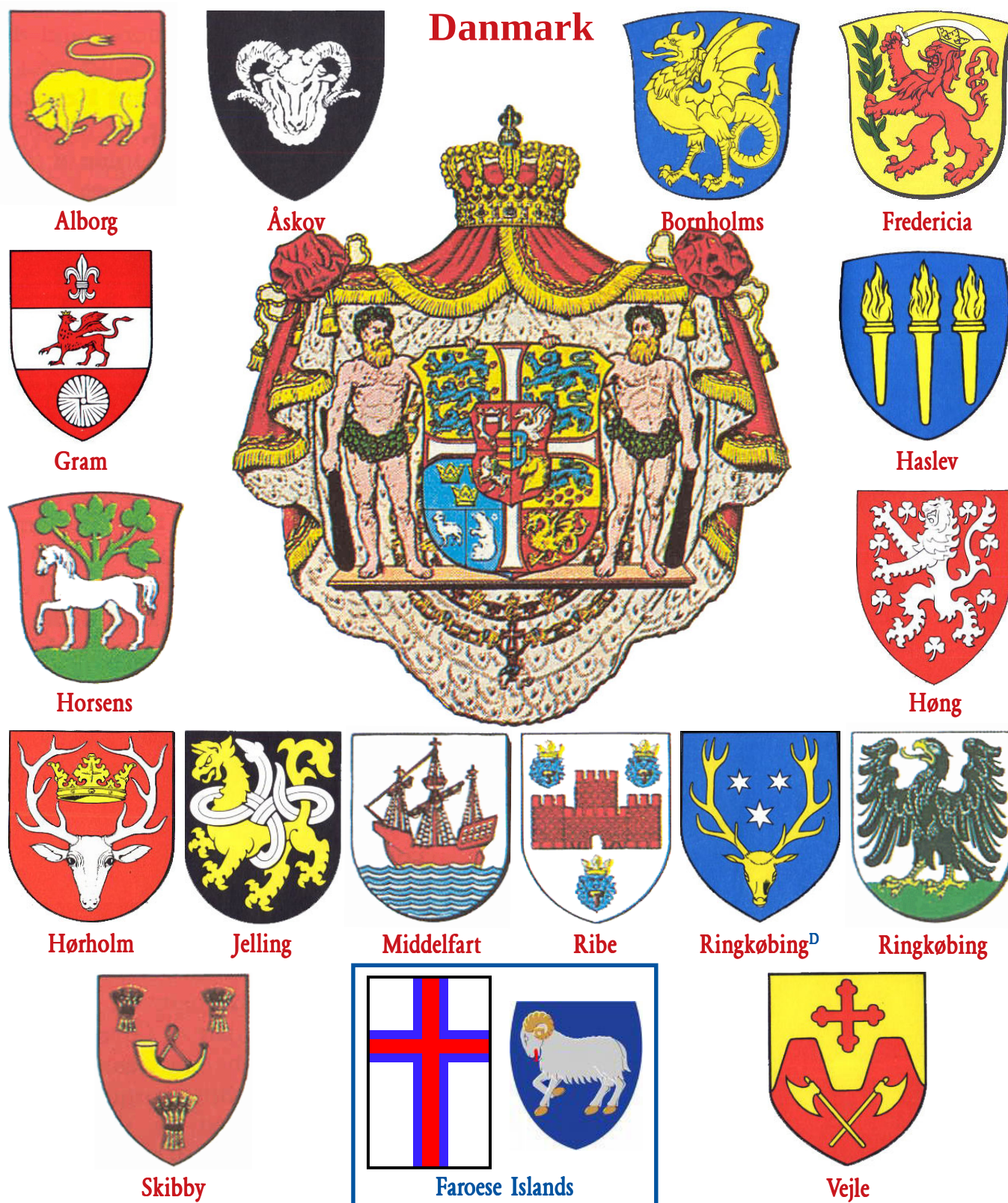
Ashers stamme blev profeteret at bo ved kysten og blive ved sine (eller muligvis *Dans*) vige (Dommerne 5:17).

[O.a.: De engelske Moffatt-, Smith/Goodspeed- og Moulton-oversættelser af Bibelen gengiver *vige* som “creeks”, der på amerikansk-engelsk desuden betyder “bæk, å”.]

Det hebraiske ord oversat som *vig* er *mif-RAWTS* (#4664), der betyder “et brud i kystlinien, et tilflugtssted”; det kommer fra *paw-RATS* (#6555), der betyder “at revne (eller sprænge) ud (eller hinsides), at sprede, adsprede, vokse, forøge”. Det er en kendt sag, at svenskerne sejlede langs verdens kystlinier, og navigerede op og ned ad Donau og andre kontinentale floder for at opdage, erobre og grundlægge bosættelser. Og dog holdt de altid deres hjemland tæt til deres hjerter. De frygtesløse svenske vikinger trodsede vilde og ukendte floder over hele Skytien og endte i Sortehavet og Det Kaspiske Hav. Den Botniske Bugt, mellem Sverige og Finland, blev oprindeligt kaldt for **Codanus**-Havet. Den normanistiske skole holder fast ved, at svenske vikinger grundlagde det ægte russiske rige i de 9. og 10. århundreder, med hovedstaden Novgorod, af nordboerne kaldt for Holmgård. Kievs første herskere var skandinaver.

De svenske rus og normanner producerede også nogle af de mægtigste og mest udsøgte lejetropper, verden nogen sinde har set: *varangerne*. De mest berømte af disse var Tancred de Hautevilles 8 sønner, der grundlagde kongeriget på Sicilien og det sydlige Italien—af mange anset for sin tids største kongerige. Normannerne grundlagde også et kongerige i Frankrig med deres navn (*Normandiet*), der var springbræt for Vilhelm Erobrerens erobring af England.

I *The Racial History of Scandinavia: An Outline*, beretter Bertil J. Lundman, Ph.D. (født 1899; professor i fysisk antropologi ved Uppsala Universitet), at den tyske indvandring til Sverige fortsatte indtil det 18. århundrede, og at mere end en tredjedel af adelen var af tysk blod. Lundman beretter, at “de dygtigste af de nylige indvandrere [til Sverige] er ofte intellektuelle flygtninge fra de små baltiske nationer.”

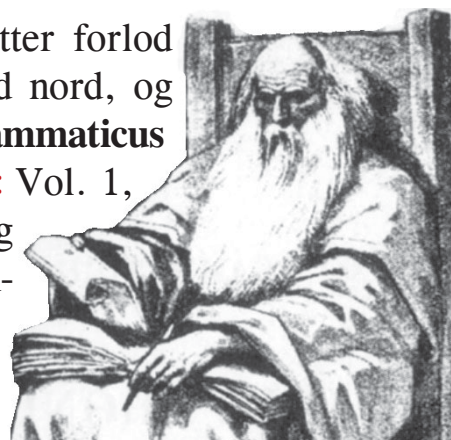
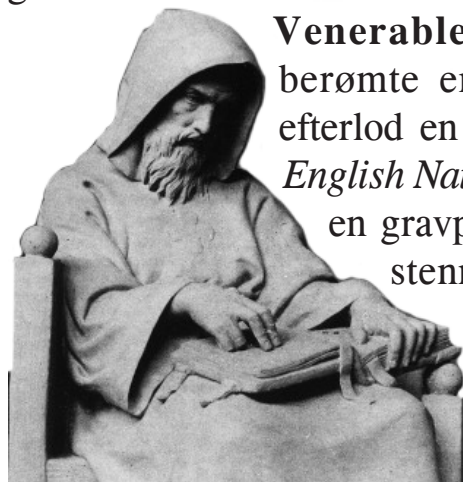

Kongeriget Danmark er næsten 1.200 år gammelt. Det danske flag, *Dannebrog*, betyder “Dans klæde”, og stammer fra det tidlige 1200-tal. Nogle af detaljerne på Danmarks våbenskjold er to mænd, der vogter og støtter skjoldet; selve skjoldets kvadranter (i urets retning fra øverst til venstre): 1) tre blå, kronede løver (det 12.

århundredes statselement); 2) to blå løver (Slesvig); 3) en blå løve med røde hjerter (vendernes konge) og en drage (goternes konge); og 4) tre gyldne kroner (det forenede Danmark, Norge og Sverige), og en vædder (Færøerne); der burde også være en falk (Island). Skjoldet i midten indeholder et gyldent hestehoved (Lauenburg) og en gylden væbnet ridder på en hvid hest (Ditmarsken).

Keating og andre viste os, at de danitiske israelitter forlod Grækenland efter et slag mod assyrerne, sejlede mod nord, og slog sig ned i Danmark. Den danske historiker **Saxo Grammaticus** fortæller os i sin *Danmarkskrønike* (*Gesta Danorum*, † Vol. 1, s. 66-67, 1188-1201), at to brødre, Angel og Dan, slog sig ned i det, der i dag er Danmark, og at nogle af Angels efterkommere senere vandrede til England. The

Venerable Bede (673-735), den berømte engelske kirkehistoriker, efterlod en lignende beretning i sin *Ecclesiastical History of the English Nation*. † La Fay giver i sin *The Vikings* farvefotografier af en gravplads fra vikingetiden i Jelling, der indeholder diverse stenmonumenter, hvoraf én er en runeinskrift med ordlyden "Danmark", der daterer tilbage til ca. 980 e.Kr. Jørn Bie, en sten-ekspert, siger, at stenen er "Danmarks fødselscertifikat" (s. 64-65).

I *Judah's Sceptre and Joseph's Birthright* † (1902) afslører biskop J.H. Allen, at kort tid før 1650 e.Kr. drev en dansk bonde og hans datter deres plov, da noget lyst og glinsende dukkede op fra markens jord. Genstanden viste sig at være et guldhorn, udsmykket med liljer og granatæbler. Det blev ført til myndighederne, og eksperterne identificerede det som en af de syv *gyldne trompeter*, som oldtidens israelitter brugte i Jerusalem i deres tjeneste ved templets alter. (s. 265)

Nogle af symbolerne på forskellige af Danmarks egne, er borge, træer, tyre, heste, skibe, vande, horn, ørne, hvede, (oliven)grene, løver og stjerner.

Ilmajoki

Sipoo

Finland

Renko

Valtimo

Finnerne synes oprindeligt at have beboet området omkring Volga, men de blev fordrevet derfra af bulgarerne (ca. 7. århundrede e.Kr.), hvorfor de vandrede nordpå til de lande, hvor de nu bor, og fordrev lapperne endnu længere mod nord. Finnerne blev omvendt til kristendommen (ca. 12. århundrede) af svenskerne. Finlands våbenskjold blev udfærdiget i det 16. århundrede, da det blev et storhertugdømme (idet det tidligere havde været delvist styret af svenskerne i mere end 400 år) under kong Johan III. Finlands flag var oprindeligt meget lig landets våbenskjold.

Senere har Finland været styret af de russiske zarere, indtil 1919 (efter det russiske rige faldt efter mordet på zaren, begået af bolsjevikkerne). Borgerkrig brød ud mellem den røde garde (pro-bolsjeviske finner støttet af bolsjevikkerne) og den hvide garde (pro-tyske finner og hvide-russere). Det siges, at før den finske general **baron Carl Gustav Emil von Mannerheim** (1867-1951) (der var af svensk-finsk herkomst) ledte den hvide garde (og 12.000 tyske soldater) sejrrigt mod den røde garde, inspirerede Mannerheim sine mænd med en bevægende tale, og tilskyndede dem til at kæmpe for sejren, og kaldte dem "mænd af Issakar" (en af Israels stammer). Finland blev snart derefter en selvstændig republik (Suomen Tasavalta; der betyder "de tusind søers land"). Finlands flag og våbenskjold havde oprindeligt et mørkt rødt felt; de opgav imidlertid det røde skjold for at undgå association med bolsjevikkerne (der senere antog blodets farve, hvorpå deres despotiske dynasti er grundlagt). De ni sølv-roser symboliserer de oprindelige provinser, der udgjorde Finland. Løven, der nedtramper den russiske krumsabel, symboliserer ønsket om at forblive fri og uafhængig.

Balterne

Ifølge Alfred Bilmanis, i hans *History of Latvia* (1951), er de lærde enige om, at rodordet—*balt* betyder “hvid”, og at den baltiske region (og folkene) antog sit navn, fordi deres region blev,

“Bosat af lyshårede, blå-øjede stammer, der stod i kontrast til de mørkere finsk-ugriske¹²⁶ folk mod nord. Disse lys-hudede før-historiske bosættere, kaldt *baltere*, eller hvide, hvorfra *Baltia*, navnet... som den romerske geograf Plinius den Ældre, der skrev om sin rejse til det nordlige Europa i det første århundrede e.Kr., bruger til at beskrive landet, som han bekræfter ligeledes var domineret af den fønikiske handelsmand Pytheas af Massilia, der havde besøgt det i det fjerde århundrede f.Kr. Wolfstan, Alfred den Stores geograf, kaldte dette land for “Whitland”, tydeligvis en oversættelse af *Baltia*. Denne senere betegnelse synes derfor at være langt ældre end navnet *Det Baltiske Hav*,¹²⁷ der første gang anvendtes, i form af *mare balteum*, af ellevehundredetallets krønikkeskriver Adam af Bremen”. (s. 4)

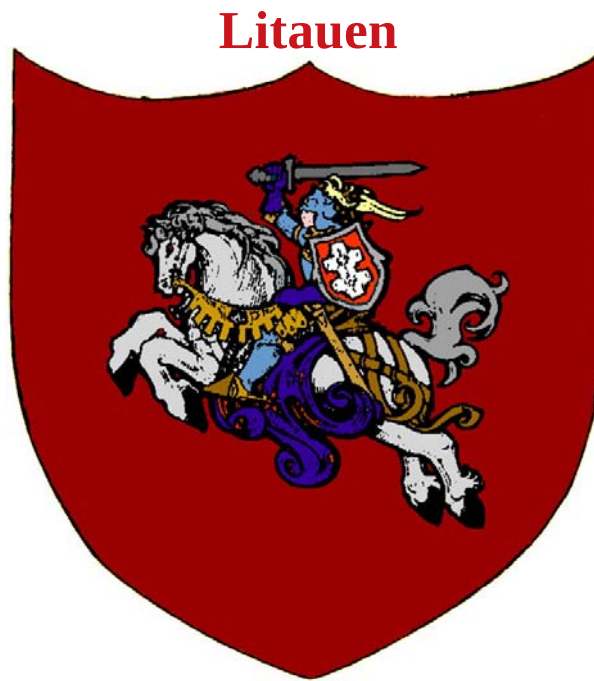
Kaunas

Marijampol•

Radviliškis

Lazdijai

Merkinė•

Rietavas

¹²⁶ Esterne (en baltisk nation ovenfor Letland) er beslægtede med de ugriske magyarere i Ungarn (hunnere) og de indfødte lapper i Finland, og er ikke kaukasiske, men turkisk-mongolske. Mange folk, der bor i Estland, stammer dog faktisk fra lettere, litauere, tyskere og danskere.

¹²⁷ O.a.: *The Baltic Sea*, det engelske navn for Østersøen.

Litauens (*Lietuva*) våbenskjold anses for at være et af Europas ældste våbenskjolde, og det indeholder en væbnet rytter på en hvid hest (*Vytis*; den eneste af sin slags i europæisk heraldik), og daterer tilbage til det tidlige 1200-tal. Det dobbelte kors (☩) (oftest kaldt for *Vytis-korset*) er også særegent for Litauen.

[Selv om det forekommer på ordenskæden på Seraphim-ordenen, der hænger under Sveriges våbenskjold, er det af den grund, at den svenske kong Sigismund Vasa III's moder var den litauiske storhertuginde Katerina, datter af *Žygimantas II.*]

Vytis peger *muligvis* mod Dans stamme, eller en sammenslutning af Israels andre stammer. Skriften beretter:

“Dan skaffer sit folk ret så godt som nogen af Israels stammer. Dan skal blive en slange ved vejen, en giftslange ved stien; **den bider hesten i koderne, så rytteren falder bagover.**” (1. Mose 49:16-17)

Vytis-symbolet er *muligvis* en fragment af Skt. George, der dræber dragen, som er det officielle symbol på byerne Marijampol•, Prienas og Varniai. Skt. George, der dræber dragen, er også et symbol på England og det kejserlige Rusland.

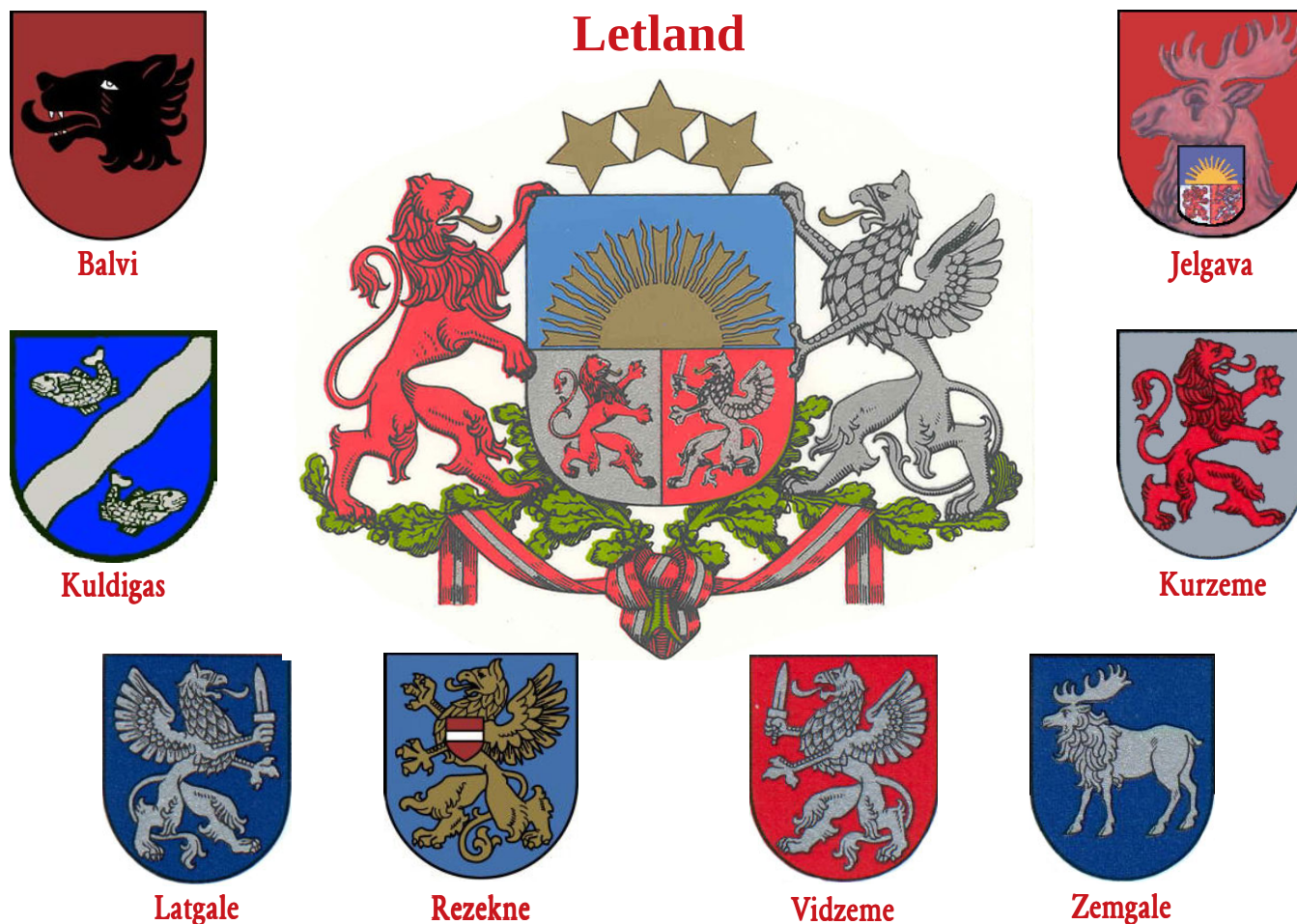
Jernulven (*Vilkas*) er også et vigtigt symbol på Litauen (der daterer tilbage til det tidlige 1300-tal). Ifølge den eminente schweiziske professor dr. Joseph Ehret, i hans *Lithuania: The European Adam* (oversat til engelsk fra tysk i 1973), er det litauiske ord *vilkas* (ulv) filologisk beslægtet med det indo-europæiske rodord *welk*, “der betyder ‘at slæbe bort’. Det er et dyr, der slæber sit bytte væk” (s. 24). Gud sagde, at Benjamin var en *rovgrisk* ulv (1. Mose 49:27). Ordet *rovgrisk* på hebraisk [#2963 (*taw-RAF*)] betyder “at plukke bort eller trække i stykker”. Litauen repræsenterer primært Benjamin. Da det altid har haft et stærkt præsteskab, er der sandsynligvis en god del af Levi. Andre symboler på litauiske provinser er: tyre, løver, ørne, krigsøkser, skibe, hjorte, liljer (officielt så tidligt som 1611), sværd, spyd, buer og pile, grife, får, hvede, roser, enhjørninger, engel der dræber drage, og bison.

Litauerne er direkte efterkommere af skyterne. Tacitus, i det første århundrede e.Kr. og Herodot, i det femte århundrede f.Kr., omtalte litauerne som “Aistii” (*Aestiorum gentes*), der betyder *ædelt folk*. De kaldtes således, fordi de var højt ansete af alle deres naboer. Litauerne blev første gang kaldt for litauere i 1009 e.Kr. i *Annals Qedlinburgenses*. Selv om der var mange forskellige litauiske stammer, var hovedstammen de egentlige litauere, letterne og old-preusserne (Lille Litauen: *Prussi*; udryddet af de katolske tyske riddere i det 13. århundrede). I 1434 var det litauiske rige så kæmpestort, at det beherskede hele Polen, Ukraine, Rumænien, Preussen, den østlige Østersøkyst, og hele vejen til Moskva og Sortehavet. Det dækkede 350.000 kvadrat-miles (i dag dækker det 26.000), og var således det

største rige i hele Europa.

[Se *Lithuanians: The Overlooked Nordic Tribe* (not currently completed) af Balaicius/STM.]

Litauen anses for at være en af de reneste hvide nationer tilbage på jorden (kun sammen med Letland og Island).

Letterne (eller let-gallerne) er en litauisk stamme. Letlands (*Latvija*) våbenskjolds symboler er løver, grifer, solen og stjernerne, og ege-grene. Letterne omtaler nogle gange deres land som *Baltija*, men sig selv omtaler de som *Latviji* (*Latweeschi*). Oldtidens lettere mente, at de var solens sønner og døtre. Deres historie viser slående krigs-tapperhed. Den lettiske families overhoved var faderen, der også havde egenskaben af *dommer* og *præst*. Egetræet ansås for at være forfædrenes sjæles hjemsted. Old-letisk hedenskab beretter om en verdensomspændende vandflod. Oldtidens lettere tilbad ikke afguder, men troede på en Gud og åndeverdenen. Nutidens lettere er en solid bonde-slægt, med stor loyalitet overfor deres races traditioner. Traditionelle lettiske musik-instrumenter er harpen, fløjten, trommen og sækkepiben. Der kan således iagttages mange paralleller mellem letterne og oldtidens israelitter.

The Ancient (Old) Prussians

The Old Prussians (*Prusai*) were a tribe of Lithuanians; but as a distinct people they were for the most part exterminated by the Knights of various Orders, the remainder most likely being absorbed by Lithuania Proper, Germany (in German Prussia), and Poland.

The Estonians themselves are not descended from the ancient Israelites, since they are not purely Indo-European; but are closely related to the Finno-Ugric and Hungarian-Magyar peoples. The three lions and oak tree in their national coat of arms date back to the 13th century when Denmark ruled the country. The other Israelite symbols in their various provincial and other coat of arms reflect the Indo-European peoples they have absorbed, such as the Danes, the Germans, the Latvians, true Russians, as well as Swedes north across the Baltic (the features of many Estonians reflect). Ancient historians at times referred to fierce “Estonian pirates” whom people in the region were unfortunate enough to meet. More recent research has shown these people not to have been Estonians, but Lithuanians and Latvians, or their kinsmen, the Goths (or even Danes, Swedes, or Norwegians in some cases).

Peoples of the British Isles and Western Europe referred to the Vikings generically as *Eastmen* (since they came from the east) as well as *Northmen* (since those were the regions from which they came).

[See Guthones (The Goths): Kinsmen of The Lithuanian People† (1929) Alexander Rackus, M.D.]

The West and East Slavic Nations

The name “Slav” (or its older form “Sclav”) comes from an ancient tribes of peoples whom Byzantine (Greek) writers referred to as *Sklabenoi*, and whom Latin writers referred to as *Sclaueni*.* According to B.P. Lozinski, the word *sláva* originally meant, “worshipper.”

[Of course, the consonants “b” and “v” are interchangeable, and the letters “v” and “u” were interchangeable in Latin.]

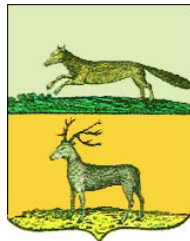
The Slavic peoples are classified into 3 major groups:

- **West Slavic:** Czechs, Kashubians, Poles, Moravians, Slovaks, Silesians and Sorbs (Wends);
- **East Slavic:** Belarusians, Russians, and Ukrainians; and
- **South Slavic:** Bosniaks, Bulgarians, Croats, Macedonians, Montenegrins, Serbs, and Slovenes (basically, the peoples of the Balkans, except the *Roumanians*)—whom we shall see later.

Zar-Rusland

Belgorod

Buzuluk

Chita

Ivanteevka

Kuibyshe

Lysva

Moscow

Plast

Sharypovo

Tetyushi

Det russiske civil-flag fra 1914-1917 var hvidt, blå og rødt, med en *bikefalisk* (dobbelthovet) ørn (der i hvert fald daterer tilbage til det sene 1400-tal) i den del af flaget. Indeholder de forskellige hjelmtegn symboler fra hver enkelt våbenskjold fra forskellige russiske byer, adelsmænd, provinser eller distrikter. De indeholder: kroner, rigsæbler, sceptre, drager, Skt. Georg der dræber dragen, ørne, sværd, løver, væbnede riddere, heste, bue og pil, og hjorte.

De oprindelige rus var sandsynligvis svenske vikinger, der under kong Rurik grundlagde det sande russiske riges store dynasti, der fostrede nogle af de mest Gudsfrægtige herskere, Europa og hele verden nogen sinde ville se—Romanov-zarerne. De zionistiske bolsjevikker myrdede Romanov'erne, først én af gangen, og til slut *en masse*, fordi de stod i vejen for det bolsjevikiske forsøg på at udslette kristendommen og overtage hele Europa. Europas kongehuse indgiftede sig i sådan en udstrækning, at zarerne var stolte af, at *hvert eneste europæisk dynasti var gift med en russisk prinsesse*.

[Se professor R.G. Lathams *Native Races of the Russian Empire*† (1854) for en mere dybdegående forståelse af de racemæssige elementer, som det nuværende Rusland består af.]

Nederst til højre: **Zar Nikolaj II. og hans familie** kort tid før deres grusomme og tragiske henrettelse: Zarina Alexandra sidder til højre for *Nikolaj*; foran hende er Alexei; bag hende fra venstre til højre: Maria, Tatiana, Olga og Anastasia.

Czar Nicholas II. of Russia was cousin to King George V. of England, and Kaiser Wilhelm II. of Germany.

The main shield of the arms the 8 kingdoms or titles of the

below is surrounded by a wreath and 9 shields, representing Czar (and another shield of the Czar's heraldry), each with the appropriate crown. These are as follows

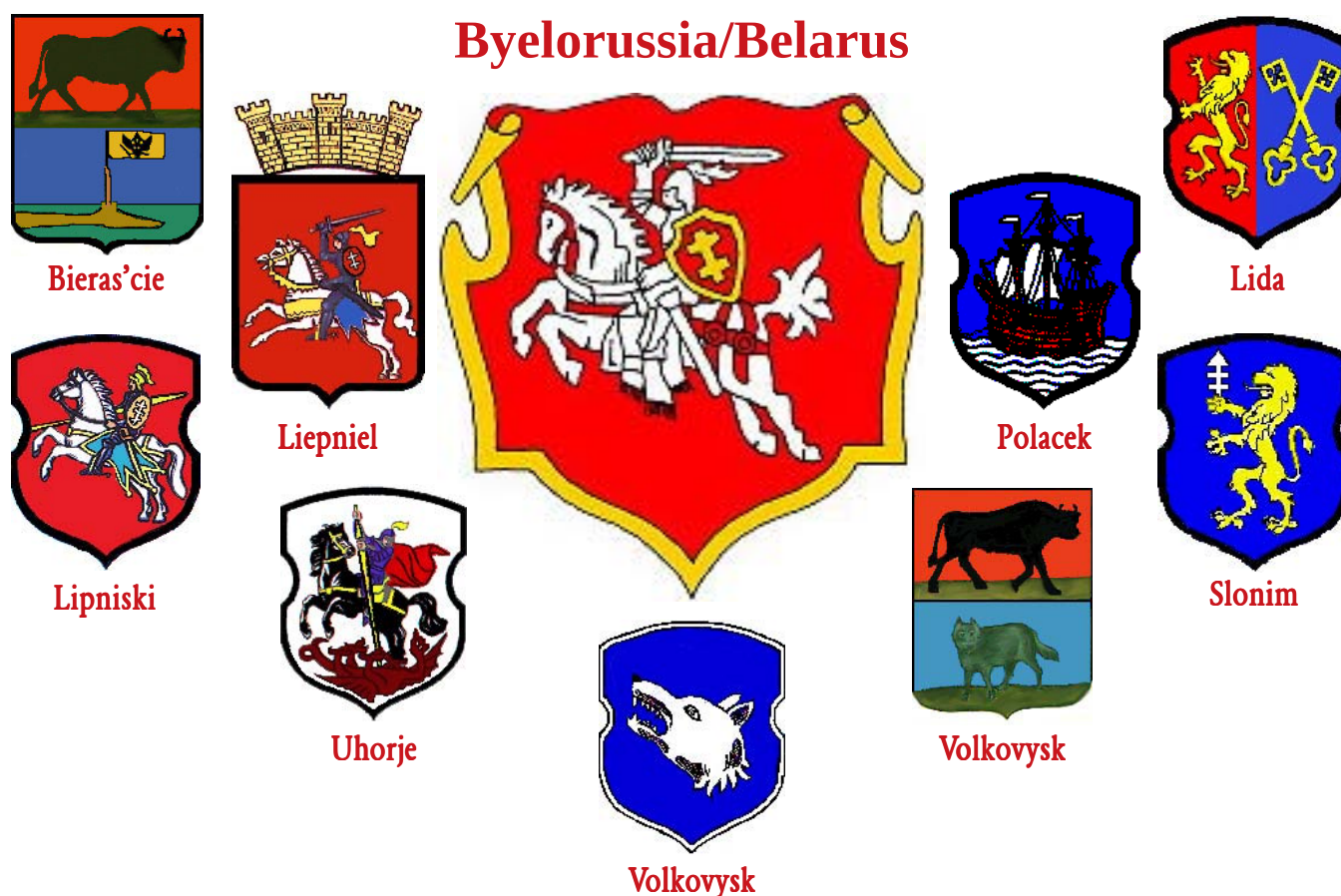
(starting at the top left): ¹Kazan; ²Poland; ³Khersonis Tavrichesky; ⁴the Grand Duchies of Kiev, Vladimir, and Novgorod; ⁵The Romanov arms; ⁶Grand Duchy of Finland; ⁷Georgia; ⁸Siberia; ⁹Astrachan. The 6 shields

at the top feature the combined shields of the Great Russian Principalities and Oblasts of: ^APskov, Smolensk, Tver, Yugora, Nizhniy Novgorod, Ryazan, Rostov, Yaroslavl, Belozersk, Udora; ^B(South-West) Volynsk, Podolsk, Chernigov; ^C(Byelorussian og Lithianian): the arms of the Grand Duchy of Lithuania, Belostok, Samogitia, Polotsk, Vitbsk, Mstislavsk; ^D(Baltic: Estonian og Lithuanian): Estlandia, Liflandia, Kurlandia, Semigalia, Korelia; ^E(North-East): Perm, Vyatka, Bolgaria, Obdora, Kondiisky; ^FTurke-stan. The motto on the

crown in Russian cyrillic means, "God with us."

The main shield is supported by the Archangel Gabriel and St. Andrew.

According to Joseph J. Hertmanowicz in *Historical Outlines on Lithuanian†* (1921) the Byelorussians (White Russians) are descendents of the Lithuanians (the Krivichians in particular) who lost their Lithuanism. (p.27) The formation of the Lithuanian federation of the Parusnian states occurred in the fifth century, and lasted until the thirteenth. Latin historians referred to the founders of this federation—Vaidevutis (Vytautas) and Prutenis (Brutenis)—as *Borussia*. **Byelo** means *white*, but also means “free.”

[It is very interesting that the two words are related, for not only have the Indo-European peoples loved freedom wherever they have gone (various other tribes also naming themselves after their love for independence: the names Franks and Frisians also mean, “free”).]

Note: The following superscript abbreviations are used in various names of the coat of arms in these sections:

Name^P = Province Name^D = District

Name^C = City

Name^R = Region Name^{HR} = Historical Region

Name^M = Municipality

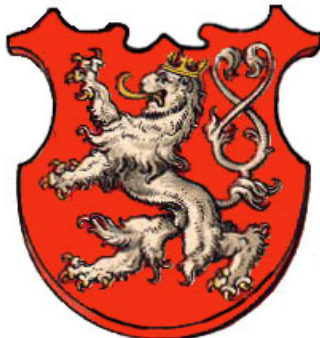
The word **Ukraine** means *border land, frontier land or hiding place*. The Ukrainians are descendents of the true Russians. Until the sixteenth century the Russians were known as *Rus* or sometimes *Rusnians*. Ruthenia was a region of western Ukraine, part of which constituted a province of Czechoslovakia (1918-1939) and was also called Carpatho-Ukraine. The Volhynians were an autonomous people in the western region of the current Ukraine since the tenth century. It later was divided between Poland (west) and Lithuania (east), and finally in 1794 became incorporated into Russian.

Oldtidens Böhmen

Böhmerne (*Böhmen* betyder “krigernes hjem”) stammede fra en keltisk stamme kaldt *Boii*. Böhmens gamle skjolde viser en kronet rejst løve (der daterer tilbage til det tidlige 1200-tal), og er fra en sten-ristning fra “Pulver-Turmen” ved Prag fra det sene 15. århundrede. Böhmerne blev besejret i det første århundrede f.Kr. af *markomannerne*, en old-germansk stamme, der igen blev besejret af andre keltiske og germanske stammer i det 4. og 5. årh. e.Kr., og til slut slog tjekkerne sig ned i landet. Senere blev det en del af det Østrig-Ungarske Kejserrige, og i begyndelsen af det 19. årh. en provins i Tjekkoslaviet. Boii’erne vandrede sandsynligvis også til Bayern, hvor de blev kendt som *Boiarii* og *Baiuarii*.

Bohemian kings in 900's
(eagle covered in golden tears)

Bohemia

Lower Silesia

Principality of Trient
(Trentino, Italy)

Bohemia was originally a Duchy. It became a Kingdom in 1196. The historic area which constituted the Kingdom of Bohemia, included not only the region known today as the Czech Republic, but it also contained parts of Germany, Italy, and Poland. In 1526, the Dukes of Austria acquired the Kingdom of Bohemia, which then remained part of powerful Austria-Hungarian Empire, until 1919.

[The Principality of Trient was autonomous from 1027-1803, ruled by its own Bishops, who were under the protection of the King of Bohemia. King Johann of Bohemia granted Trient its coat of arms in 1339, which was then ruled by Bishop Nicholas. These arms were identical to the ancient arms of the Kings of Bohemia (until King Wenzel I.). In 1803 the Austria-Hungarian Empire acquired Trent.]

Oldtidens Tjekker og Slovakker

Det gamle Tjekkoslavakiets våbenskjold indeholder adskillige løver, ørne og kors. Mottoet *Pravda Vitezi* betyder "Sandheden Vil Sejre". Nogle tjekker og slovakker er muligvis af svensk herkomst, idet en del af den nuværende region Ukraine engang var en tjekko-slovakisk provins ved navn Karpato-Ukraine (1918-1939). Nogle ukrainere stammer muligvis fra de svenske rus. Selv om tjekker og slovakker almindeligvis betegnes som *slavere*, er en god del af dem utvivlsomt faktisk keltere, germanere og skandinaver af herkomst. Böhmen, Slovakiet og Mähren var det gamle lands hovedregioner.

Ouer Tsjeggo-Slovakye Wapen

Ouer Tsjeggo-Slovakye Wapen

Tjekker

Bečyn•

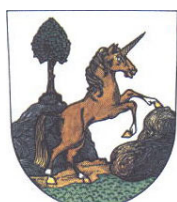
B•l•ice

Chrudim

Domašín

Horní Stropnice
- Hojná Voda

Hranice u Aše

Modern Tsjeg Republik Wapen

Benešov nad „emou

Česká Belá

Horní Benešov

Horní Bobrová

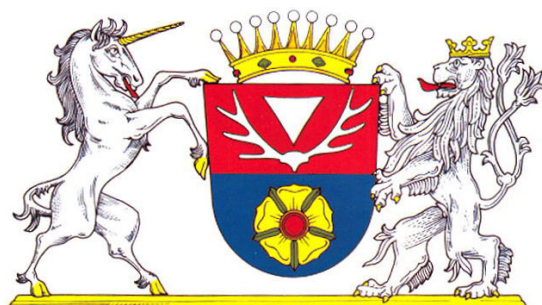
Jedovnice

Kvítkov

Starý Plzeňec

Studená

Moravia

Vysoké Mýto

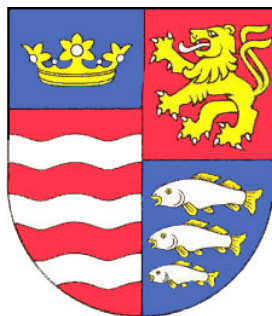
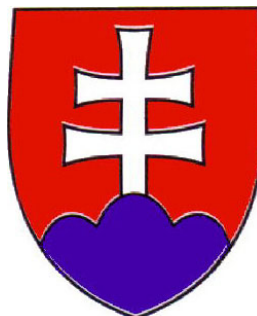
The Principality of Moravia was formed in the late 700s in what is modern-day southwestern Slovakia and portions of Lower Austria. It became the Great Moravian Empire in 833 after it absorbed the Principality of Nitra. In 955 Boleslaus I., king of Bohemia received Moravia into his Empire and from that date its history was shared with that of Bohemia. In 1526 it was absorbed into the Austrian Empire. In 1918, at the fall of the Austro-Hungarian Empire, Moravia became part of Czechoslovakia, in 1945, (hypocritically) its German population was expelled and in 1993 when Czechoslovakia split, it became part of the Czech Republic.

[The checkered eagle has been used by the Counts of Moravia since Wenzel II. (1292); originally silver and red, it was changed to gold and red in 1462.]

Slovakker

Bzenov

Prešovskv
Samospr<vny Kraj

Slovak Republik

Tren...inskav
Samospr<vny Kraj

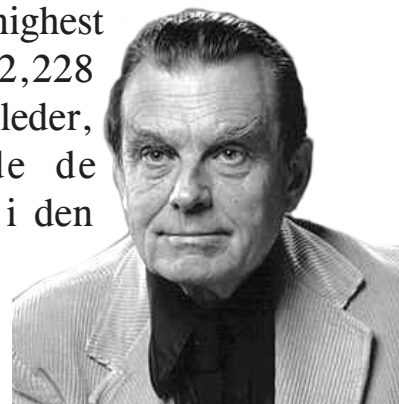
Around 500 B.C., Celtic tribes settled in the region of modern-day Slovakia and the Czech Republic/Bohemia. Germanic Suebian tribes (the Quadi and Marcomanni), along with several other smaller Germanic tribes and Celtic tribes (including the Cotini and the Osi) formed the Kingdom of Vannius, in Western and Central Slovakia from c.8 B.C. to A.D. 179. Slavic tribes began to settle near the Danube River in what is now Slovakia starting in the 400's A.D., who in time came to be known as Slovaks (which, it seems, is a variation of the word Slav). In 623, Slovakia became part of an empire founded by Samo, a Frankish merchant, then in the 700s they comprised their own state called the Principality of Nitra. In the 800's, Slovakia became part of the Great Moravian Empire (which included Bohemia)* established by a ruler named Mojmir. Hungarian tribes conquered the empire in 907, who then ruled Slovakia for

nearly 1,000 years (and Hungarians still comprise a minority in Slovakia). The Ottoman Empire defeated Hungary in 1526 and took control of Hungary. In 1867, the Austro-Hungarian Empire came into being and took control of Slovakia and its neighbors. After WWI when the Austro-Hungarian Empire collapsed, the Czechs and Slovaks (and related peoples) formed Czechoslovakia. In 1948, Communists took over Czechoslovakia's government. In 1993, Czechoslovakia split into two independent republics: the Czech Republic („eská republika) and Slovakia (Slovenská republika).

[* Bohemia and Moravia are the two main regions in what is now the Czech Republic.]

Ørnen har været Polens symbol siden det sene 900-tal. Det var et symbol for Lech, en forfader til Polens første hersker, Mieczyslaw I. Symbolet var solidt nedfæstet nationalt ved 1200-tallet, og var oprindeligt kronet. På et tidspunkt efter ca. 1400, som resultat af Polens forening med Litauen, var størstedelen af Polens aristokrati, førende kunstnere, militære ledere, forfattere, o.s.v., faktisk litauere, der *poloniserede* deres navne, og sågar flyttede til Polen for at bevare deres adelsstand. Den mest kendte af disse var brigade-general **Thaddeus (Tadeusz) Kosciuszko** (på litauisk, Tadas Kos...iuóka) (1746-1817), den berømte “polske” patriot og frihedshelt. Kosciuszko (after whom the highest mountain in Australia is named, 2,228 meters), der var en førende hær-leder, hjalp med at træne og lede de amerikanske revolutions-styrker i den amerikanske uafhængighedskrig mod Storbritannien. I 1947 valgte *Polska Rzeczpospolita Ludowa* at bevare det nationale symbol, dog uden kronen, da de ikke længere havde noget kongehus. The famous, Nobel-Prize winning authors, the “Polish” **Czesław Miłosz** (1911-2004) and the “Russian” Leo Tolstoy (1828-1910) were also Lithuanians.

Silesia (German, *Schlesien*; Polish, *Śląsk*) and Pomerania (German, *Pommern*; Polish, *Pomorze*) are historic regions which were populated by various Germanic and Slavic tribes. In the early 1900s Silesia came under Prussian rule and parts are still in Germany. Documents from between the 9th to 11th centuries show that early in the region's history various Slavic tribes occupied Lower Silesia (the *Ślōńanie*, *Dzhiadoshanie*, *Zlasane*, *Trebovyane*, *Poborane*, and *Dedositze*) and Upper Silesia (the *Opolanie*, *Lupiglaa*, *Golenshitse*). Silesia takes its name from the *Ślōńanie*, who themselves were named because they inhabited the region by the river *Ślōńanie*; which river was named (in Slavonized form) from its previous inhabitants, the *Silingi*, a tribes of the Gothic Vandals. Between the 11th and 14th centuries Silesia was densely colonized by Germanic peoples and the region became predominately Germanized. During the second half of the 12th Century, Silesia split into Upper (southeastern) and Lower (northwestern). In 1335 both Silesias passed to the king of Bohemia and in 1740 Prussia took control of Silesia and experienced a greater influx of Germans. After WWII Silesia was split between Poland and Czechoslovakia and (hypocritically) all Germans were expelled (being allowed to take with them only what they could carry—but no legal documents or family records).